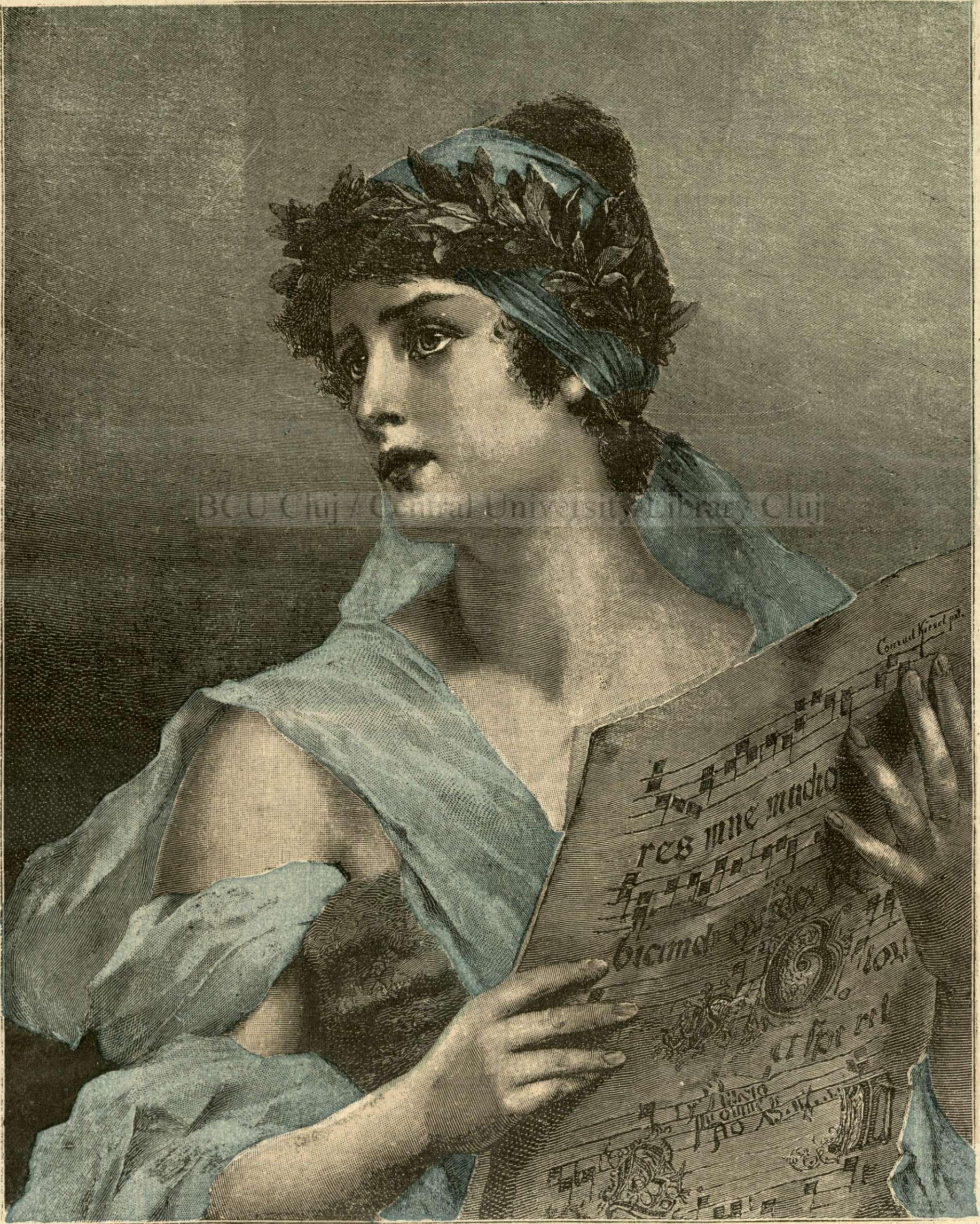

Universul Literar

CÂNTUL.— (Vezi explicația)

Calendar pe Anul 1894

Ortodox

Duminică 30 Ianuarie. — Sf. Vasile, Grigore și Ioan.

Catholic

Duminică 11 Februarie.—Desideriū.
Soarele răsare la 7.8; apune la 5.22.

SEPTĂMÂNA

Din țară

Se pun bazele pentru înființarea unei societăți pentru ținerea de conferințe juridice în București. — Se înființează un post nou de șef al petițiilor la ministerul de justiție. — Escrocul Kirschen e pornit din Paris spre București prin Germania și Rusia. — Se disolvă consiliul comunal din Dorohoi. — Revoltă mare la Homoricu (Prahova); locuitorii se adună în număr mare la primărie și vor să forțeze pe primar ca să nu iscălească hărțile pentru așezarea nouilor impozite; prefectul sosind voi să explice țeranilor că legea e bună pentru săraci; amenințat și el, scapă ascunzându-se în localul primăriei; după intervenirea militară sătenii s'au potolit. — Avansările în armată s'au amânat pe ziua de 8 Aprilie, aniversarea nașterii regelui. — În comuna Doftana (Bacău) și Fundeni (Buzău) incetează epidemia de febră aftoasă. — Comuna Câmpeni (Roman) își schimbă numele în «comuna Ferdinand și Maria». — D. Giurcoviei, trimis extra-ordinar al prințului de Muntenegru ca să remită prințului nostru moștenitor Ferdinand marele cordon al ordinului «Danilo», e primit cu mare ceremonie la palat; regele l'a decorat și el pe d-nu Giurcoviei. — Se pune sechestru asigurator asupra averii d-lui Chr. Zerlenti, după cererea moștenitorilor Zappa; se și fac propirii. — Camera votează proiectul de lege al guvernului pentru judecătorii de ocoale. — Școalele de aplicație de artilerie și geniu s'au reînscut cursurile, influența încetând. — Din cauza vremenii călduroase, lacul Cișmigiuului fiind desghețat, serbarea de patinaj organizată de primărie în folosul săracilor s'a amânat. — A avut loc în sala Ateneului serbarea dată de «Liga Culturală» pentru aniversarea a 35-a a unirei principatelor și a 3-a a fundării ligei. După ce d. Al. Orăscu, senator, a fost proclamat președinte; d sa a ținut o cuvântare arătând că la 1859 când s'a proclamat unirea principatelor, s'a cugetat la o unire mai mare: aceea a tuturor românilor. După d-sa au vorbit doi studenți universitari, apoi d. C. C. Dobrescu, făcând istoricul unirei principatelor și arătând că, dacă acest mare act s'a săvârșit, a fost grație buneii voii a francezilor și a lui Napoleon III. În urmă s'au declamat versuri de d-na Aristia Romanescu și d. Nottara. — Ministrul domeniilor a închis pe timp de 15 zile școala comercială din Craiova, din cauză că băntue în acest oraș scur-latina, și școala de agricultură de la Strehareț, din cauză că mai mult de jumătate din elevi sunt atinși de influență. — Decan al facultății de medicină din București a fost ales d. dr. Măldărescu. — Țeranii din comuna Botești, în Tutova, s'au revoltat; armata intervine. — Membrii în comisia interimară a comunei Botoșani se numesc d-nii G. Ciolac, I. Ciolac, Hayna, Ganea, Nicolai, Popovici și Silion. — D. ministru de război a dispus mutarea regimentelor de cavalerie permanente în jurul Focșanilor. În garnizoanele în care se găseau aceste regimente se vor înființa divizioane de cavalerie permanentă. — Prefectura jud. Roman a organizat, pentru zilele de 30 și 31 Ian. o mare vinătoare de lupi, cari cauzează multe rele locuitorilor de pe marginea Dunării. — D. Gr. Cantacuzino, președintele senatului, sosește de la Paris. — Colonel Coandă, adjutant regal, e însărcinat să felicite pe d. Gr. Păucescu, cu ocazia zilei sale onomastice. — Epoca marilor concentrări de trupe pentru instrucție și manevre, care era până acum în luna Septembre, s'a schimbat pe viitor. Concentrările vor avea loc primăvara, probabil între 15 Aprilie și 20 Maiu. — Se decide începerea construcției palatului Poștilor la 15 Martie viitor. — Dunărea a început să se desghețe. Apele au crescut cu 4 metri înălțime. Este frică de inundări.

— Ministrul de interne a dat o circulară prefecturilor din țară spre a lua măsură din vreme spre a se feri oamenii și vitele de efectele inundărilor. — La Focșani a început din nou să băntue pojarul și influența; școalele s'au închis.

Din afară

Are loc botezul principelui moștenitor al Bulgariei, Boris; nași au fost ducele de Parma și princesa Clementina. — Soția prințului Ferdinand e bolnavă. — Judecătorii din Sibiu, după intervențiunea procurorului, iarăși a suprimat «Tribuna» și «Foia Poporului» sub pretext că proprietarul numitelor ziare, d. I. Popa Neacșa, fiind în timpul puscăriilor nu poate uza de proprietatea sa. — Se prevede că de o camdată «Tribuna» și «Foia Poporului» nu vor apare vre-o trei luni de zile, timpul de puscărie al d-lui I. Popa Neacșa. — O adunare de 300 socialisti în Towerhill au încercat să țină un meeting în catedrala Sf. Paul din Londra. Poliția a interzis intrarea în biserică; în imbulzeală mai mulți socialisti au fost răniți grav cu lovituri de bastoane. Manifestanții s'au dus în micul grupuri la Trafalgar-Square unde au ținut discursuri violente în contra poliției. — Mareșalul spaniol Martinez Campos a sosit la 28 Ianuarie la Maroc. El a conferit în timp de vre-o 2 ore cu marile vizir. Impresiunea este favorabilă. La 31 Ianuarie avea să confereze cu Sultanul. — În Bulgaria s'au făcut 13 alegeri complementare în urma opțării miniștrilor cari cu ocazia alegerilor generale fuseseră aleși de mai multe ori. Toți candidații guvernamentali au fost aleși. Lupta electorală a fost foarte viuc. La Rasgrad operațiunile electorale au fost amânate cu 8 zile din cauza certelor celor două partide. — Anarchistul francez Vaillant e executat la Paris: înainte de a ieși din capul strigă: «Moarte societății burghoze! Trăiască anarhia!». — Celebrul chirurg Billoth a încetat din viață în Abazia. Doctorul Billoth se va număra printre cei dintâi chirurghi ai secolului. Billoth lasă în urma sa numeroase și importante scrieri științifice. — Briganzii fac din nou isprăvi la granița muntenegreană. — La Paris un tren ce pleca în Belgia și care a eșit din gară la un sprezece seara a deraiat lângă Compiègne. Circulă șvonul că sunt 7 morți și vre-o 20 răniți. — Ministrul finanțelor din Serbia, d. Mijatović a avut o întrevedere cu reprezentanții băncilor interesate la titlurile Sirbești, și le-a declarat că este decis să continue reformele financiare inaugurate de predecesorii săi. — Mama anarchistului ghilotinat Vaillant în urma emoției, ce i-a produs vizita făcută fiului ei și ghilotinarea lui, este în pat, foarte greț bolnavă. Starea sănătății ei e desperată. — Profesorul Sacharini, din Moscova, care a îngrijit pe Impărat în timpul boalei, e decorat cu ordinul Alexandru Newsky. — Anarchistul Vilisse care a dat un foc de revolver asupra mulțimei când cu serbările franco-ruse a fost condamnat la 5 ani reclusiune. — Regina Angliei a numit pe comandantul superior al armatei egiptene, Kicner Pașa și pe d. Scott, consilier juridic al Keditului, cavaleri ai ordinului Sf. Michael și sf. George.

Amintiri din tinerețe

În vremea mea...

Pecat că sunt bătrân, zău, pecat!... Că, pe cinstea mea, dacă aș fi tână, uite, al dracului să fiu, dac'aș scrie ce scriu... — Dar, fiind-că am îmbătrânit, pen-că, na, poznă, nu mă țin curelele și nici balamalele și tușesc, uite-așa: cihă!... cihă!... d'ala vezi și eu m'apuc să trăiesc cu trecutul, adică-telea cum zice cântecul:

Și când eram în vremea mea
Șapte mândre mă iubia.

Că șapte, zău, șapte în cap mă iubiau, dacă care cum va n'or fi fost opt... Dar, în sfârșit din aste șapte sau opt, pe cinstea mea vă spun, să n'apuc ziua de mâine dacă mint, una, numai una m'era pe plac și asta era, — hai s'o

spun cine, — asta era Didina, iacă Didina, mânca-o-ar neica, s'o mănânce, zău, așa...

Oh!... Didina!... Par'c'o vîz ș'acu... Frumoasă fată, parol... Nici că am vîzut așa ceva de când mama m'a făcut și nici că oi mai vedea câte zile oi avea...

Par'că era, na, să mor, ca o zînă d'alea din poveste, cu ochii mari negri codăți, cu sprințele împreunate cu mercheț d'asupra nasului ei semeț, c'o guriță ca fraga, cu obrăjorii ca fața trandafirului...

Of!... of!... multe Doamne!... tare frumoasă era Didina și tare mi-era dragă...

Apoi, de!... Vorba eluia nu știu, zău, dacă și eu îi eram drag... Dar știu că uite așa, din când în când, când avea ea poftă, ca să nu zic gust, se uita așa ș'asa la mine, că par'că m'î venia mie lehamete de la stomac, adică-telea cum să spun, un fel de slăbiciune cu cărcel la pantece...

Jurată fată n'am ce zice... Mă juca, d le, pe dește ca pe o apă... Atunci nu vedeam bine, pen'că de!... eram june și credeam ca toți juncii din ziua de azi, că tot ce zboară să mănânce...

Dar acu, eând vîz cu alți ochi, — ochii bătrâneților, bată'y focu, — bag bine seama că rēți și a bătut joc de mine... Dar lasă zău că și ea s'era și-a pri mit răsplata...

Ori cum să spun dreptul, că ce e dreptul place și lui D-zeu, eu unul mă făsticisem așa de rēu din pricina Didinii că biata mama, — D-zău să'î ușureze sufletul, — nu mă știa ce să'mi facă!

Ce acatiste para acatiste... Ce feștăni para feștăni să gonească pe dracu din casă și din capul meu...

Ei, aș!, pe dracu! Nu ieșia Didina din mine nici mort ș'atata tot.

Intr'o seară de vară, — eu, care sunt al dracului când mă pornesc, — m'am luat inima în dinți, uite așa, adică-telea m'am făcut așa ș'asa de obraznic, nu e vorba imi stropisem puțin măseca, — și tam-nisam m'am dus la Didina și i am trântit o declarăciune de dragoste să'î meargă untul...

Par'că eram un amarez prim mă rog nu alt-ceva — un amarez d'ela de melo dramă... Că uite zău, tronc! — i am căzut în genuchii tragici, m'am respirat pērul cu un gest dramatic, — aveam un pēr lung de poezie din care făcea tata adesea ori versuri, — și-am zis cu un ton duios-duios...

— D-șoară, din prima oară când te-am vîzut, te-am... te-am...

Ei, aci a fost aci, că n'am mai putut spune ce...

Didina care ascultase serioasă până aci, vîzându-mă cu gălușca în gât, se porni p'un ris, nene, de m'a secat la ficăți...

— M'at... m'at... — Ce Mai?... Că acum suntem în Iulie! zise ea...

Și dându'mi un bobărnac, — că era jurată rēu, — mă lasă ca un prostănac și fugi rēzînd cu hohot...

Risul ei imi fu d'a bună că mi tăia pofta de dragoste, adică-telea de declarațiuni dragăstoase. Că să fie al dracului cine n'o spune adevărat, declarăciune nu i-am mai făcut, dar de iubit am iubit până la sfârșit și uite, zău, ș'acu oțez de densa.

Ei, doamne!... Așa e lumea... Să faci ce oi face nu poți s'o ntorci din calea ei!...

Uite într'o zi mă pomenesc cu mama că'mi zice:

— Mitică!

— Ce mamă?

— Da de ce nu te duci pe la Didina?

— Eu? zisei eu, și par'că simții un duș cu apă rece.

— Da, tu... Săraca Didina... E pe ducă...

Rămăsei înlemnit...

— Ce face?... Îngănați eu...

— Da, urmă mama lăcrămând... Biata fată... E atacată!

Nu mă avui putere să răspund...

— Cum?... Didina?... Fata aceea grasă, rumenă și frumoasă ca o zînă?... Ea pe ducă!... Ah!... Era peste putință!... Vream să vîz... Da, să vîz...

Imi lua pālăria și ca un nebun o

zbughiț pe ușe, uitând să zic mamei obișnuitul:

— Sărut mâna!...

Intrai în casa Didinei ca la mine acasă... Părinții ei erau prietenii intimi cu ai mei și eu un fel de copil al casei... Poate că părinții noștri făuriseră ceva în privința noastră... Dar, de! «Omul propune și inima... dispune» ca să nu zic D-zău...

Nu ne fusese scris să trăim împreună... Eu o iubisem, dar ea...

Ea iubise pe altul și acel altul îi dase cu trădare, boala de care piercea acu...

Era galbenă ca ceara și părea dusă...

Căzută în genuchii în fața patului și'î lua mâna care atârna nesimțitoare lângă ea...

O sărutai plângend... Lacrimile cari picară din ochii mei o făcură să deschidă ochii...

— Didina!... Didina!... Îngănați eu oftând...

— Da, da... gângăvi ea... Mă iubești... știu...

Și zimbii...

Ultimul ei zimbet... Zimbet care i se îngheță pe buze de gerul morții...

Și eu am plâns-o și-o plâng ș'acum.

Marion.

TREI TOVARAȘI...

Odată rătăceai prin lume
Amorul și cu soră-sa,
Cătau pe al treilea tovarăș
Și nu'l puteai de loc afla.

Umblând așa prin văi, prin dealuri,
Au obosit de alergat:
Subt un salcâm se așezară
Era aproape de 'nserat...

Amorul zise Amicitiei:
«Iubită soră! Unde aflăm,
«In care parte locuiește
«Tovarășul ce căutam?»

Atunci pe aproape auziră,
Adus de al primăverei vânt,
Un cântec dulce, plin de farmec,
Cum rar s'aude pe pământ.

Plecară s'atle cântăretul
Amorul și cu soră-sa,
Și l'au surprins, vorbind c'o flōre
Cânta, plângea și iar cânta.

«Cum te numești?» îl întrebară
El tremurând răspunde necet:
«Am nume, numai după moarte!»
Era, era un trist poet.

De-atunci se prînseră tovarășii—
Poetul știe a iubi,
Iar amicitia, ca dēnsul,
Nimeni n'o poate prețui.

Păngărați, 1894 Ianuarie. CAROL SCROB.

ȘTIINȚA

Cea mai lungă linie ferată din Europa. — Masa și distrugătoare. — Ozona și influența.

Suedia are linia ferată cea mai lungă: nu vorbim, se ntelege, de liniile internaționale care leagă capitalele mari și aparțin mai multor state.

Luna trecută, s'a inaugurat, în provincia Morland, cea mai nordică din regat, cea din urmă stație a liniei mari a Nordului. Această linie, de primă importanță economică și strategică, se întinde de dincolo de cercul polar de la nord; e linia cea mai septentrională din lumea întreagă.

Sfârșitul e în orașul Bordoe; de acolo, la Stockholm, e o depărtare de 1181 kilometri; până la Gottenborg, 1598 de kilometri; până la Malmae, la sud, e de 1763 kilometri.

Adăogându-se secțiunea de la Bodoe la Gelwara, se obține pentru linia traversând Suedia de la nord-est la sud-vest, o lungime de 1940 de kilometri, aproape distanța directă între Copenhaga și Neapoli. Cheltuielile de construcție a acestei linii, terminată în 9 ani s'au ridicat la 80 de milioane de fr. Inaugurarea solemnă se va face în primăvara viitoare, în prezența regelui.

Importanța strategică a acestei linii constă în faptul că înlesnește transportul repede al trupelor la fruntariile Finlandei, unde guvernul rusesc a grăbit de asemenea construirea de linii strategice.

Din punct de vedere economic, în

LUCRURI DIN TOATA LUMEA

Un statut anarchist.—Cu ocazia turburarilor din Sicilia, poliția a pus mâna pe un statut al Federației anarchiste din Massa și Carrara.

Din acest statut rezultă că asociația a fost constituită la 11 Iunie 1883 cu următorul scop: «reorganizarea forțelor revoluționare în regiunile toscane și propaganda cu mijloace revoluționare, la revoluțiunea socială».

Pot fi membrii toți anarhiștii convinși și dispuși a face totul în interesul propagandei pentru revoluțiunea socială.

Acei, cari pentru orice cauză vor părăsi societatea vor fi supuși la o riguroasă supraveghere și în caz de trădare pedepsiți cu moartea.

Membrii vor plăti o cotizație de 20 bani pe lună și vor trebui să asiste la toate adunările și să ia parte la toate lucrările sociale.

Spionii și trădătorii vor fi pedepsiți cu moartea și tot astfel cei cari vor introduce în societate elemente cari voesc reul societății.

Sentința va fi pronunțată de un tribunal secret și executată de un membru tras la sort.

Printre mijloacele de aplicat moartea la cei condamnați este preferabilă aceea prin ajutorul pumnalului.

Iacă și jurământul co fie-care membru trebuie să depună:

«Jur pe onoarea mea de a observa în mod fidel statutul asociației grupurilor anarchiste revoluționare din Carrara, și de a coopera din toate puterile mele actuale și fizice pentru triumful Revoluției sociale care trebuie să ne conducă la comunismul anarchic. Jur de a executa tot ceea ce în interesul asociației mi se va ordona de a face, chiar de m'ar costa libertatea și viața și chiar de ar trebui să merg contra celor mai scumpe ale mele afecțiuni. Jur în fine de a conserva cel mai mare secret de tot ceea ce privește asociația și dacă îmi calc jurământul, recunosc ca dreaptă pedeapsa cu moartea ce se va pronunța contra mea».

Un judecător în încercătură.—Săptămâna trecută, la Cincinnati, un anume Eduard Zanni, italian, fu tradus înaintea tribunalelor locale sub acuzarea de a fi furat niște bani.

Zannoni fu imediat recunoscut de martori, dar el protestă zicând că culpabilul nu era el, dar fratele seti gemen, care i seamănă perfect.

Cauza se relua a doua zi și cei doi frați apărură pe scaunul acuzaților.

Ei fură întrebați de judecător, de advocați, de martori și de toți câți au fost de față.

Cei doi gemeni aveau aceiași fizionomie, aceiași frunte și același nas și ceva mai mult ei erau îmbrăcați la fel.

Judecătorul văzându-se incapabil de a stabili care e culpabilul se declară incompetent de a judeca cazul.

Solomon să fi trăit i-ar fi condamnat pe amândoi.

DESCOPERIREA ZILEI

Secul ouălor.— D. Brasseur-Leferre, a descoperit mijlocul cum se poate scîd înainte de clocire dacă dintr'un ou va eși cocoș sau găină.

Ca să cunoștem trebuie să așezăm oul între ochi și să ne uităm printr'insul, dacă bulba de aer care se zărește se găsește tocmai în centrul gălbenușului, atunci este un indiciu aproape sigur că trebuie să producă cocoș; dacă ea este puțin la o parte, oul dă o găină.

Afară de aceasta spre a augmenta șansele de a obține cocoșii se va face bine de a alege oule cu o formă mai lunguiață.

UN SFAT

Leac pentru panglică.—Fierbe în 300 grame de apă de fântână, 30 grame sămânță de dovleac, 30 grame semințe de rodie (mere de grenada) și 10 grame foi de siminichie, pe care strecurându-le, și îndulcindu-le cu zahăr se dă oamenilor atinși de panglică a le bea dintr'o dată.

Însă trebuie să le bea dimineața pe nemâncate, repetându-le în timp de 3 zile după prescripțiunea de mai sus.

Costache, cu imputare.—Zoiculito!... Coana Zinca.—Am jurat să spun drept și spun...

Judecătorul.—Și pe urmă ce? Coana Zinca.—Și pe urmă a dat în Filigian...

Judecătorul.—Și l'a spart?... Coana Zinca.—Ce să spargă? Judecătorul.—Filigianu...

Coana Zinca.—Ce să l' spargă!...I-a făcut numai un cucu!... Ei bată-te să te bată!... Știi că ai haz!...

Petrache.—Zoiculito!... Coana Zinca.—Am jurat să spun drept și spun...

Judecătorul, care a înțeles.—Va să zică, d-nu Filigian a dat în d-nu Broască și pe urmă l'a spart broasca, și d-nu Broască a dat în d-nu Filigian și i-a făcut un cucu!...

Coana Zinca.—Taman așa... Judecătorul.—Și nu știi de ce?... Coana Zinca.—Zău, nu...

Petrache.—Să spun eu!... Cotache.—Ba eu... Judecătorul.—Incet pe rând...

Petrache.—Pentru că coana Zinca e o cocheta!... Coana Zinca, cu imputare.—Vai de mine, Petrache...

Costache.—O fușturatică... Coana Zinca, cu imputare.—Vai de mine, Cotache...

Petrache.—Și ne duce de nas... Coana Zinca.—Petrăchiță!... Costache.—Ne fiștecește și ne face să ne certăm noi, bun, prieten!

Coana Zinca.—Cotăchiță!... Cotache.—Lasă-mă cu Cotăchiță ai d-tale...

Coana Zinca.—Petrăchiță!... Petrache.—Lasă-mă cu Petrăchiță ai d-tale...

Judecătorul, lui Broască.—Va să zică nu mai ai nici o pretenție.

Petrache.—Nici una. Coana Zinca.—Petrăchiță!... Petrache, ieșind.—Lasă-mă cucoană...

Coana Zinca.—Cotăchiță!... Cotache, ieșind.—Lasă-mă cucoană... Judecătorul, coanei Zinca.—Așa e!

Ce să'i faci. Cine umblă cu două pepeni în mână așa pate. Și ședința se ridică.

Miticuta.

Măcelărirea unei coloane franceze

9 ofițeri, 2 sergenți și 60 soldați omoriți

Paris 29 Ianuarie.

O telegramă a guvernatorului Sudanului, reproducând o comunicație a căpitanului Philippe, comandantul postului Timbuctu, zice că colonelul Bonnier a plecat la 12 Ianuarie dimineața împreună cu un șef de batalion, cu întregul său Stat-major, cu compania 5-a de infanterie și un pluton de cavalerie. Colonelul a fost surprins pe când dormea în lagărul Dongoi în apropiere de Gondar, de către Tuaregii armate și de fantasiți.

Ei aveau lance și cuite. Au intrat în lagăr prin mai multe părți de odată, resturnând stâlpii care unite prin unele, formau gardul lagărului. Tiratorii n'au putut să ia armele în mână.

Un căpitan a put scăpa cu mai mulți oameni, 9 ofițeri, între care colonelul Bonier, 2 sergenți europeni și 68 soldați indigeni au dispărut. Lagărul surprins se află la 3 zile de marș, la Timbuctu.

Căpitanul Philippe adaugă că e nevoit să se mărginească mult în recunoașterile și cercetările sale pentru a nu compromite siguranța lui Timbuctu. Tuaregii au venit în grupe numeroase spre pândă în împrejurimi foarte apropiate de oraș. Ei au format un cerc, apărând, apoi dispărind dinaintea trupelor căpitanului Philippe. Căpitanul are 300 puști și 6 tunuri; așteaptă în curând o coloană de întărire ce i s'a anunțat. El a ordonat flotilei să mai întârzieze plecarea. Are merinde în de ajuns până la sosirea coloanei.

Populația dorește liniște. A făcut o bună primire Francezilor, chiar în saatele depărtate, care s'au supus. Comerțul local n'are de ce suferi. Starea sanitară e bună.

Paris, 28 Ianuarie.

Știrea de măcelărirea coloanei Bonnier a produs o emoțiune generală; s'a anunțat o interpelare pentru mâine la cameră. După câte-va zile colonelul Bonnier a plecat în urma unui ordin de chemare. «La Patrie» atacă pe superiorii colonelului care este victima acestor ordine.

În sfârșit, treaba lor a tutulor. Vorba e că într'o zi se făcu un trăboi groaznic între cei doi prieten, adicăteala între Broască și Filigian care s'au târnut ca doi precupeți în piață.

Și d'atunci dușmănia lor s'a dat pe față și se persecută mai abitir de cât cănele cu pisica.

Din asta încă a rezultat și un proces la judecătorul de pace, care s'a judecat mai zilele trecute și unde, din păcate, am fost și eu față.

Coana Zinca, care stă și ea în aceeași curte cu dușmanii noștri, a fost cheimată ca martoră în proces... Și s'a dus că'i era frică de amendă. S'a dus însă cu teama'n sin, că dreptul lui D-zeu spund, n'a călcat treptele judecătoriei de când e cuconia sa pe pământ și nici neam de neamul ei...

Dar ce să'i faci?... Trebuie să te supui legii și s'a supus... Și iată dar pe coana Zinca în fața d-lui judecător de ocol care dă cuvântul reclamantului...

Acesta e nea Petrache Broască... Nea Broască susține pretenția sa fac'asa: — D-le judecător, nu cer alt-ceva de cât să'mi plătească broasca, plus cheltueli de judecată și ce-oți mai crede d-voastră de cuviință...

Judecătorul.—Care broască? Petrache.—Care m'a spart'o.

Filigian.—Eu n'am spart'o... Petrache.—Am martori.

Filigian.—Parcă eu n'am... Judecătorul.—Să vie martora.

Coana Zinca apare la bară cu ochii în jos și roșie ca sfecla la obraz...

Judecătorul.—D-ta ești martoră? Coana Zinca, cu ochii în jos.—De!...

d-le judecător, știi eu!... Judecătorul.—Cum nu știi dacă ești martoră?

Coana Zinca.—De... oi fi și martoră, nu știi, zău...

Judecătorul.—Ai haz!... Eu am zis martoră, adică dovadă, mă înțeleg?... Coana Zinca.—A!... a!... am venit a casă...

Judecătorul.—Imi pare bine... Acum jură...

Coana Zinca.—Ce să jur?... Judecătorul.—Ce-o'i spune eu acum... Pune mâna pe cruce...

Coana Zinca, rușinoasă și cu teamă.—Da de ce s'o pu?... N'am pus'o nici o dată...

Judecătorul.—Ca să jur!... Coana Zinca.—Păi n'am jurat nici o dată...

Judecătorul.—Nu face nimic, o să jură acust!... Pune mâna pe cruce...

Coana Zinca pune mâna pe cruce și repetă după judecător: «Jur în numele lui D-zeu că voi spune adevărul și nimic alta de cât adevărul...»

Judecătorul.—Așa... S'acum sărută!... Coana Zinca, rușinoasă și sperioasă.—Vai de mine, d-le judecător, ce tot spu d-ta!...

Judecătorul.—Sărută crucea... Coana Zinca, schimbându-și fața.—A!... Crucea!... Cum nu... S'o sărut... Și o sărută!

Judecătorul.—Bine!... Acum spune de câți ani ești!...

Coana Zinca, plecând ochii în jos.—De, d-le judecător, asta nu știu!...

Judecătorul.—Nu știi de câți ani ești? Coana Zinca.—Nu știu pentru că!...

Judecătorul.—Pentru că?... Coana Zinca.—Pentru că nu știu să citesc!...

Judecătorul.—Ai haz!... Dar oi fi având vre-o douăzeci și cinci de ani!...

Coana Zinca.—Poate!... Numai douăzeci de ani sunt de când a murit răposatul!...

Judecătorul.—Am înțeles!... Acum spune ce știi!...

Coana Zinca.—Știi atât... Că din ce nu știi ce... Petrache s'a apucat la hartă cu Cotache... Cotache a dat în Broască și Broască în Filigian!...

Judecătorul, buimăcit.—Care Broască? Ce Filigian?

Coana Zinca.—Adică Petrache a dat în Cotache...

Broască, cu imputare.—Zoicuțo!... Coana Zinca.—Ce să'i fac eu!... Am jurat să spun drept și spun!...

Judecătorul.—Și pe urmă?... Coana Zinca.—Și pe urmă Cotache a dat în Petrache!

Cotache, cu imputare.—Zoicuțo!... Coana Zinca.—Am jurat să spun drept și'i spun!...

Judecătorul.—Și pe urmă? Coana Zinca.—Cotache a spart broasca!...

Judecătorul, uimit arătând pe Petrache.—Cum, pe dumnealui?

Coana Zinca.—Nu, frate, broasca lui Broască!...

ne, trebuie să observăm că aceste regiuni nordice, până acum despărțite de lumea europeană, conțin mari bogății de minerale, cărbuni de lemn, cari au stat de multă căutare în restul Europei.

*Ziarele braziliene dau descriția unei mașini infernale teribile, comandată în Statele-Unite de mareșalul Peiroto, ca să se lupte în contra escadrelor rezvrătite.

E vorba de un tun cu dinamită instalat pe vaporul El Cid, care a fost pus pe mare, dirigiându-se spre Rio.

Tunul de care vorbim poate să arunce 25 de chilogramme de nitro gelatină la o distanță de 4900 la 5000 metri și o încărcătură de 250 de chilogramme din teribilul explosiv la o distanță de 2500 de metri. Vasul El Cid duce o sută de proiectile conținând în total zece tone de nitro-gelatină, care au fost așezate în fundul vaporului.

Cea mai mare cuirasată poate fi făcută bucățele printr'o singură descărătură a teribilului tun.

Nici nu e indispensabil ca proiectilul să intre în contact cu vasul vizat, ca să'i facă daune. Puterea de proiecțiune e așa de mare în cât aceste obuzuri de nitro-gelatină, căzând în apă, își vor păstra puterea pe o distanță de 100 de metri. E de ajuns să explodeze la o distanță de 15 metri ca să fie aruncat în aer cuirasatul.

Inventatorul tunului cu dinamita e căpitanul Zalinski, din armata Statelor Unite.

*S'au făcut fel de fel de studii asupra influenței.

Leac în contra acestei epidemii nu s'a găsit.

După niște îndelungate cercetări făcute de serviciul sanitar din Michigan (Statele Unite), se constată că există o legătură între ozona atmosferică și influența.

Cu cât sporește ozona în aer, epidemia se întetește.

Sapiens.

PENTRU MORMENTUL LILOVICI-VERA

Transportat de aceeași căldă și fanatică iubire, și pierzând speranța'n lume de o vecinică iubire. Eșica, un erin și-o roșă, s'au iubit cu-atât amor că, curmându-și singuri viața, s'au împlinit dorința lor.

1894, Ianuarie ALEX. I. ȘONȚU.

CARTEA VIETEI

Cea mai mare libertate, e libertatea individuală, pentru că din ea es toate celelalte.

Focul sacru, dacă l' lasi să se stingă, nu se mai aprinde nici odată.

Natura n'a dat de cât o singură armă de apărare femeii: prefacerea.

Citiți pe pagina 4-a începutul noului roman RRGELE HOTELOR. Acest roman, cu începere de mâine, 31 Ianuarie curent, va apare în fascicule și se va vinde 5 bani fascicula de 8 pagini mari în toată țara.

Curier judiciar

Broasca lui Broască

Broască stă într'o curte cu Filigian. Dar stați să vă spun că pe Broască îl mai chema și nea Petrache și pe Filigian nea Cotache.

Amândoi erau prietenii buni în față și amândoi dușmanii în spate.

De ce?

Pentru că... stați să mă scarpin în cap ca să vă spun.

Pentru că... de!... pentru că... Cum rău să vă spun? Iacă pentru că... E coana Zinca la mijloc.

Dar cine e coana Zinca?

Coana Zinca... Ce adică n'o cunoașteți? Imi pare rău, zău așa... Auzi d-ta!

Și nu cunoașteți pe coana Zinca? Păi coana Zinca e coana Zinca... O vedană în vino'n coa de moare și Broască și Filigian după ea!...

Și uite d'asta e dușmănia dintre prietenii noștri.

Se dușmănesc unul pe altul pentru că unul pe altul se cred la favorul coanei Zinca și coana Zinca, zău, așa, care e rușinoasă foc, nici gând n'are d'asa să...

Cartuş, regele hoţilor

de Jules de Grandpré

PARTEA ÎNTÂIA

Moartă saună vie?

I

Ceea ce se petrece la 3 Florar 1718 la Marele-Şatelet la d-l locotenent de poliție, contele René Voyer d'Argenson

Se 'nsera, un fecior aduse lămpi în odăița așezată între salonul și cabinetul de lucru al d-lui locotenent de poliție.

Acolo lucra un secretar anume Ludovic Imbert.

Un ténér înalt, de talia deosebită, a cărui față vioaia și gingașă purta în veștejeala frunței și în strălucirea înfrigurată a ochilor, semnul unei mari oboseli sau al vreunei tainice dureri.

Pe dată ce lampa și răsfrașe lumina pe birou, Imbert luă din grămada de hârtii ciorna unei ordonanțe pe care 'i-o trimisese stăpânul și luă cunoștință despre dânsa.

Dar par'că acea hârtie ar fi coprins o otravă pătrunzătoare la miros, că d'abia o luă în mână, d'abia și aruncă privirile, și el se resturnă pe scaun scoțând un țipet 'năbușit...

El citise:

«Astă-zî, etc.

«Noi, contele René Voyer d'Argenson, etc.

«Ascultând darea de seamă a doctorilor facultății din Paris, domnii Hamel, Vauthier, Duchemin și Lespinois, însărcinați de noi cu cercetarea pricinelor morții domnișoarei Maria-Emelina de Fulda...»

La aceste din urmă cuvinte, mira rea, durerea 'i opriseră.

— Ce fel! strigă el, Emelina?... Mărtă!... În câte-va zile!... La șeaf-sprezece ani!... Este cu puțință?...

Și reluând hârtia se uita la dânsa fără de a și crede ochii și citea înainte:

«Având în vedere că trei dintre susnumiții doctori încheie, sprijiniți pe bănueli foarte grave și foarte serioase că este trebuință să se facă autopsia trupului domnișoarei Maria-Emelina...»

— Oh! Dumnezeule! se opri din nou secretarul zăpăcit până în gradul că vorbea singur cu glas tare, și pe mine, pe mine, alesu-m'au ca să transcriu această ordonanță?... Să scriu asta eu?... putea-voii vre-o dată?

Nenorocitul, tremurând și învinețit, lăsă ordonanța din mână și rămase înlemnit.

Chiar în acel minut un zgomot de glasuri răsună și d-l d'Argenson, petrecând un mosafir, trecu urmând o convorbire din cele mai însuflețite:

— Ce poțestți, doctore, zicea el, ești sigur de părerea d-tale; cercetările și vor urma calea.

— Domnule conte, nu mă tem de autopsie; ea va ucide pe bolnavă, se prea poate, dar ea va fi izbândă mea dovedind că ténéra nu e moartă.

— Oh! domnule, ce zici? strigă Imbert sărind în picioare de odată, Nu e moartă?

Medicul se uită la dânsul cu mirare: — Nu, prietene, răspunde el, ea nu e moartă, răspund eu, jur. Starea în care se află scufundată, ascunde viața sub înfățișările morții...

— Și vă lipsiți de a o mântui?

— Dacă mi-ar sta în putere, tot n'aș face-o; nu mă am dreptul. Se crede că este otrăvire, învețaiți mei confrăți sprijinesc părerea asta: mă plec înaintea hotărârii lor și înaintea ordonanței d-lui locotenent al poliției.

— Și d-ta, bine ai face, Imbert, să imitez modestia și discreția d-lui doctor Lespinois, adăogă contele cu asprime. Aidem, doctore.

Cei doi înși se depărtară, lăsând pe ténérul secretar în prada celei mai cumplite desnădăduiri.

Pe acea ténéră, el o iubia.

El o iubia și află de odată că ea murise; apoi, după o clipă, era aruncat într-o îndoială și mai grozavă. Mărtea ei nu ar fi fost de cât aparinte și aveau s'o ducă vie sub tășurile celor trei doctori neștiutori.

— Dar asta, Imbert! zise de odată d. d'Argenson întorcându-se în birou. Ce însemnează mutra oflită ce ai, precum și amestecul tău în vorba mea cu acel medic? Ce păs mare poțt avea în ceea ce privește pe această domnișoră? O cunoașteți, cel puțin?

— Da, d-le conte.

— Cum așa?

— Am văzut-o foarte adesea.

— Ah! da, înțeleg, la mânăstirea de Șaiot, de unde ea n'a eșit de cât d'abia d'o lună, și unde mă însoțai când mergeam să înfățișez închinăciunile mele d-nei stărițe.

— Da, d-le conte.

— Nu cum-va veți fi îndrăsnit ca să 'i vorbești?

— Mărturisesc că da.

— Și ea s'a înjosit de a 'i răspunde?

— Ea a bine-voit să schimbe câte-va cuvinte cu mine.

— Ingrozitoare treabă!.. Și ti-ai ris de încrederea mea, Imbert!.. Totuși, 'm'i vine să pufnesc de ris de mutra d-tale... Zéu!... s'ar putea zice că...

— Că o iubesc? Da, d-le.

— Ești nebun. Iacă la ce se gândește un băiat ca el, fără naștere și fără avere, să iubească pe o de Fulda!... Ha! ha! ha!..

— D-le conte, dragostea nu cunoaște depărtările de rang și de avere.

— În sfârșit, ești destul de pedepsit pentru nesocotința ta. S'a sfârșit cu ea...

— Poate că nu!

— Ajunge! Doctorul Lespinois spune asta, dar confrății lui sunt de o altă părere.

— Înșă, d-le conte...

— Ce e? intrerupse cu strășnicie de Argenson.

— Îngăduiți 'm'i, zise ténérul coborând glasul, să vă cer o declușire. Fost-a bolnavă domnișoara de Fulda?

— Așa pare.

— Cine este părăt de a o fi otrăvit?

— Asta 'i prea mult, dragul meu; află totuși că un oare-care Ratibul care o îngrijea se află acuma la răcoare.—Acum, la lucru, d-le Imbert, ca să pot iscăli ordonanța înainte d'a pleca d'acif.

II

Doctorul Ratibul

Trebuia deci transcrisă acea uricioasă ordonanță saună să și piardă locul și ceva mai rău să nu dea ascultare unui stăpân care fusese bun cu dânsul, care de copil îl luase de pe drumuri, lipsit de viitor, lipsit de păine.

Imbert nu cunoștea neatârnată inime. El era un băiat bun și drept, mic prin avere dar mare prin fire.

El se puse deci la lucru cu vrednicie, apoi își duse lucrarea pe biroul stăpânului său. Treaba isprăvită, el rupse lanțurile și se repezi afară ca să plângă în voie, să și ușureze inima de prea multa durere ce 'l cuprindea și să vază ce avea de făcut.

Coborând o scară de serviciu se pomeni în curtea Marelui Șatelet luminată numai de stele. Era în luna lui Florar în vremea când aerul este blajin, când privighetoarea cântă... Dar în inima lui întunecată, nu se putea zări nimic alt-ceva din ale lumii, afară de tristețile, ticăloșiile și grozăviile ei.

În timpul zilei, acea curte furnica une-orî de vestimente negre, de peruce ciudate, de oameni de-al cărcotei și al dreptății, seara însă curtea era jalnică.

Dar locul era nemerit pentru un desnădăduit ca să plângă și el 'l măsura cu lăcomie având mereu înaintea ochilor strălucinoasă iconă a frumoasei pensionare de la Șaiot, a drăgălașei fetițe care nu roșia când sta de vorbă cu dânsul, ci numai de plăcere că 'l auzia.

În ora de pe urmă când o văzuse, el nu 'i spusese că o iubia, dar fără îndoială ea ghicise aceasta, căci la despărțire ea 'l lăsase ca să 'i sărute vârful degetelor.

Ea plecase din mânăstire cu oare-care părere de rău. Era sërmană, nu știa nimic despre lume căci 'l făcea frică și 'i ațata în același timp curiositatea. Unchiul ei, d. de Fulda la care avea să locuiască, 'l era aproape un necunoscut.

În sfârșit în mânăstirea Șaiot, mulțumită bucuriilor ce împrăstia d. d'Argenson, pensionarele se bucurau de o libertate îndestulătoare.

De la plecarea ei din Șaiot, Imbert n'o mai zărise nicăiri.

În acel minut, amintirea lui 'i-o arăta ast-fel cum ea fusese în mânăstire, strălucind de tinerețe și de frumusețe. El nu putea crede că ea să fi murit.

Când își redobândi sângele rece, el își zise că era vremea să se puie pe lucru și că tot ce avea mai bine de făcut era să vază pe doctorul Ratibul. Omul acesta era deținut la Marele-Şatelet. Un secretar al locotenentului de

poliție putea ca să 'l vadă la orice ceas. El merse deci la întâiul chelar și 'i spuse să 'l ducă lângă Ratibul.

Ion Laroc, chelarul, un bețivan despre care vom mai vorbi adese ori, luă clatinându-se mai multe chei, un felinar năpraznic și urmă pe domnul secretar.

Ei se îndreptară spre clădirea din spre Sena și intrară prin turnul despre apus. Catul de jos al acestui turn era un fel de tindă al închisorilor subterane, întocmite la nivelul Senei, și al cător-va ubliete. Cei aruncați acolo erau ori vrăjmași, ori oameni cari nu înșuflau nici o milă.

Din turn, ei coborâră o duzină de trepte, apucară la dreapta pe o sală lungă și întunecoasă, apoi chelarul descuiă o ușă zicând:

— Aici este.

— Dă'mi felinarul, zise Imbert, și așteaptă-mă afară, căci am să 'i vorbesc între patru ochi.

Ténérul intră în închisoare și trase ușa după dânsul. La lumina felinarului el deosebi un om culcat pe o grămadă de paie.

— Cine ești tu? 'l întrebă Imbert.

— Sunt doctorul Ratibul.

— Bine. D-ta ai îngrijit pe d-șoara Emelina de Fulda?... De ce boală a murit dânsa.

— Am mai răspuns la întrebarea asta! ea nu e moartă. Dar cu cine am cinstea de a vorbi?

— Cu secretarul d-lui d'Argenson și cu cine-va care are deosebit păs pentru d-șoara de Fulda.

Apoi 'i desluși împrejurarea.

— E o mare nenorocire pentru dânsa și pentru mine, răspunde întemnițatul. Chirurgul aț s'o ucidă și primejdia mea nu e mai mică de cât a ei.

— Dacă, precum zici, domnișoara de Fulda, nu este moartă ci numai ador mită, vreău s'o scap cu orice preț. Trebuie ca să mă ajuți.

— Trebuie! zise scurt Ratibul.

— Da, este și în folosul d-tale. Mă bucur de bună-voința locotenentului de poliție și de a altor magistrați și aș putea să te slujesc pe lângă dânsul.

— Nu ajunge atâta.

— Cum!... N'ajunge să te scap de ștreang?

— Asta va fi ceva pentru mine, dar asta nu va sluji întru nimic acelei domnișoare, care va fi și bucatelită când va începe procesul meu. Ascultă-mă d-le. Eu am adormit pe fata aceea și numai eu o pot deștepta. Dacă vrei s'o mântuești, trebuie să mă faci să ies de aici.

— Nu pot, răspunde Imbert amărit. Nu pot să trădez pe d. d'Argenson, către care sunt dator recunoștință.

— Și din recunoștință pentru domnul ăsta veți lăsa ca să piardă acea adorabilă ténéră? zise Ratibul cu batjocură...

— Ah! nu mă ispiti!... Dar n'ai putea să 'm'i vinzi taina meșteșugului dumitale ca s'o smulg din moartea 'i aparinte? Pentru asta, gata sunt să 'i dau viața mea și tot ce am.

— Ești bogat? zise Ratibul.

Imbert tresări cu uimire.

— Nu, răspunde el, dar am pusă de o parte o sumă frumoșică.

— Cât?

— Cinci-sprezece miș de fr.

— Prea puțin, zise medicul.

— Măine ele sunt ale d-tale, dacă 'm'i dai mijloc ca să scap pe Emelina.

— N'am nevoie: căci ce-ai face cu banii aceia? Totuși, am să te înveț ce să faci. Somnul cataleptic în care e adâncită d-șoara de Fulda, se datorește unor marafeturi cunoscute de mine și de un prieten care, ca și mine, le a învețat de la niște țigani. Pot să te îndreptez la dânsul.

— Oh! d-le! strigă Imbert repezindu-se la întemnițat și apucându-l de amândouă mâinile, cât de recunoscător 'ți voiți fi!..

— Aide, bine! zise Ratibul cu ocredire; crez în vorbele bune ce 'm'i spu, dar să nu uiiți ca să dăruiești cele 15.000 de lei prietenului meu.

— Unde să 'l găseșc și cum 'l cheamă?

— Astă-seară, răspunde Ratibul, dacă n'ai treabă—și în cea mai mare taină—veți merge în mahalaua din San-Loran, la hanul *Pistolului*. Locul are faimă rea, înfățișarea lui nu te îndeamnă; împrejurimile sunt tot așa de nesigure ca și cele mai multe dintre ulițele Parisului; dar d-ta să te îmbraci ca un om din popor, să ieși arme asupra 'i și, intrând în han, să puși mască...

— Mască? zise Imbert uimit.

— Acolo merg oameni cari n'au dragoste pentru cei de la Șatelet. Veți bate

la ușă; veți fi întrebat cine ești? Veți răspunde: *fanandel*. Auzi-mă?

— Da, foarte bine. *fanandel*, repetă Imbert.

— Veți întreba de Burghinov. Dacă nu va fi acolo, 'l veți aștepta. El nu știe că sunt aicea. It veți spune ceea-ce știți despre mine și ceea-ce așteptți de la dânsul. În sfârșit, poțtim un semn de recunoaștere saună de trecere, care poartă nr. 130 și care va face dovadă că veți fi fost mers din partea mea.

Ratibul scoase din pâr o medalioară de plumb pe care o dete lui Imbert adăogând:

— Iacă, d-le, tot ce poț face pentru d-ta. Îndrăzneală bună și veți mântui pe d-șoara Emelina.

Imbert era gata să iasă, când Ratibul strigă:

— Ah! eram să uit sfatul cel mai însemnat: «Ferește-te de contele de Fulda ca de cel mai cumplit vrăjmaș!..»

— Mulțumim. Mă duc. Mântuirea domnișoarei de Fulda va aduce pe a d-tale...

Zicând acestea Imbert regăsi pe temnițer.

III

Hanul Pistolului

Ténérul secretar plecase de acolo cu o părere foarte urită despre medicul casei de Fulda. Acest Ratibul 'i se păruse un ticălos care luase parte la o nelegiuire.

Dar el n'avea de ales nici oamenii, nici mijloacele și, gata să și jonece capul, apucă drumul întunecos ce 'i se arătase.

După ce luă vestimentul, armele, masca sfătuită, o luă la drum.

Intr'adevăr, mahalaua San-Loran noroioasă, murdară, păcătoasă, fără felinare, nu era seara tocmai îndemnătoare. Totuși, de vreme ce negustorii nu steteau pe acolo, hoții locuiau fără ca să lucreze acolo. Noaptea, ei se coborât în Paris și, după ceea ce se petrecea în vremea noastră în ulițele bine luminate și păzite de o numeroasă poliție, închipuiți-vă cele ce se puteau petrece în ulițele de la 1718, aproape fără lumină și fără poliție.

Imbert ajunse de cu bine la hanul *Pistolului*. El recunosc stabilimentul după o mare firmă de tinichea și după un năpraznic pistol de lemn atârnat de un drug de fier și purtând d'asupra o ghionoaie împăiată.

— Ghionoaia și pistol, adică hoție și moarte!... Din ce în ce mai înfricoșător, se gândi Imbert.

El împinse o ușă și se găsi într'o sală. Acolo bărbații stău la bătură cu femei, la lumina roșatică a luminărilor cari și amestecau fumul cu fumul de tutun.

El merse drept la cărciumarul, sirul Mivot, care se rătoia după o tejghea de lemn, încărcată cu tinichele de deosebite mărimi.

— Unde este Burghinov? 'l întrebă el. Mivot 'l privi o clipă cu neîncredere, apoi, arătându 'i o ușă lângă tejghea: — *Colică*, zise el (aici)...

Nu mai era de dat îndărăt, chiar dacă 'ar fi venit pofta. Împinse o ușă fără clantă care, singură, se închise după dânsul.

El intrase într'o sală lungă, luminată ici colo de câte o lampă fumegândă; sala părea fioroasă, totuși Imbert merse înainte.

Sala se pleca pe un povârniș repede la o adâncime pentru care ar fi trebuit cincizeci de trepte. Imbert și amintii că se afla aproape de Curtille, unde se află mari ocne părăsite. Cu cât înainta, povârnișul se făcea mai repede, sala mai îngustă. El se ținea de pereți ca să nu cadă.

De odată sala făcu o cotitură și, cotind, Imbert ajunse în fața unei rotunde de subterane, ale cărei bolte înalte se făceau nevăzute în fumul albăstriu al tortelor și al luminărilor. Priveștița era ciudată și răpitoare.

În fund, pe o estradă de scânduri așezate pe butoaie, se plimba gesticulând o namilă de șeșe picioare, înveșmentată militărește, purtând pe cap o pălărie de păslă cu pană și pistoale la cingătoare.

A se citi urmarea în fascicula care va apare mâine dimineată, luni, 31 Ianuarie curent. Va apare o fasciculă de 8 pagini mari în fie-care zi și se va vinde 5 bani fascicula în toată țara. De vânzare la toate chioscurile și vânzătorii de ziare din țară.

Castelul Fermecat

ROMAN DE PIERRE SALES

IV

Guildo

D'o dată barca se isbi de o stâncă și era cât p'aci să se răstearne. Raymond trebui să se sprijinească cu vîsla de o altă stâncă și în chip masinal scăpă câte-va vorbe de mînie în dialectul breton.

Curentul începuse a'î tîri barca.

— Aș fi făcut mai bine să iau pe Dominic.

Trecu de înteuil șir de ruine.

— Locul de intrare în ruinenă poate fi asta, e tot îndărăt.

Se întoarse îndărăt; un val enorm îl repezi pe un mal de nomolși d'asupra rădăcinii: se apucă de ramuri și sări sus ținînd în mîna lanțul luntrei. Legă lanțul de o tulpină mai groasă și se uită împrejur și în sus. Din nou scăpă câte-va cuvinte în dialectul breton și făcu un gest de mînie.

— Tot nu e aci!... o să trebească acum să înconjur ruinele.

Odinioară, Raymond de Kermeric cunoștea un loc pe unde pătrundea cu barca chiar în mijlocul ruinelor și se urca pe o scară făcută din grămădire de pietre.

Merse în jurul zidurilor printre copăcei așa de și în cât ramurile lor îi isbiau mereu obraji.

Une-ori ridica capul însă nu vedea do' ochi ce stăteau ațintiți cu patimă asupra lui chiar din momentul în care pusese piciorul în barcă.

Silueta pe care o zărise era în adevăr a fetei Naic: dînsa mai înainte la locul de întălnire pentru a stăpîna nerăbdarea lui Raymond, pentru a 'î re comanda să se ascundă fiindcă dintr'altul un yacht alb trebuia să treacă pe rîu la vale: Naic, servitoarea bună și credincioasă, gatade ori-ce devotament, de ori-ce serviciu, se gîndea la toate pentru alții chiar în acea zi care 'î aduse cruda confirmare a disperării sale.

Însă după nimic alt-cesta de cât numai după chipul în care marinarul apucase vîslele și trăsesse o dată cu ele, dînsa se simți coprinsă de groaznică îndoeală de dimineață. Pe urmă când Raymond pîruse a sta la îndoeală, a nu ști pe unde să intre în ruine, dînsa murmură cu spaimă:

— Și el odinioară intra drept în ruine fără să stea cătuși de puțin la gînduri.

Pe urmă când exclamarea aceea de mînie în dialectul breton! *Raymond nu cunoaște acest dialect*. Il învățase oare în insula aceea pustie!

O! o! ce îndoeală groaznică făceau încă și mai pronunțate acele mișcări se semănau atât de bine cu ale celui-l'alt.

Uitându-se la el noaptea, acum, pe d'îndărăt, ar fi jurat pe sufletul său că avea în față 'î pe Anselm.

Dînsa 'î iubia adînc pe amîndoi, pe unul cu dragoste frățească pe cel-l'alt cu cel mai ferbinte amor de amantă: însă știa că oțiterul avea un pas mai ușor de cât amorezatul ei mișcări mai alese, o ținută mai delicată.

Și ținuta, pasul, mișcările celui ce urca scara sub dînsa erau ale celui-l'alt, ale matelotului.

— Luminează-mă, Dumnezeu! sunt nebună oare? Dar dacă e dînsul?... Raymond intra în sfîrșit într'o sală dărîmată, tapițată, unde mai înainte aștepta de obicei pe Emiliană; însă mergea tot cam crăcînat și legănându-se greoi ca marinarul.

— Domnule Raymond!

La chemarea asta dînsul se îndreptă și începu să meargă cu totul alt-fel, redevenind baronul de Kermeric, elegant la ținută și la pas.

— Tu ești, Naic.

— Ești, d-le Raymond.

— Dar Emiliană?

— O să vie îndată, răspunse Anaic silindu-se a 'și face glasul liniștit căci tremura acum din nou ca varga și găt-lejul îi era strîns ca de un cerc de fer.

Nici o dată mai înainte Raymond nu și-ar fi permis, înaintea ei, să zică alt-fel logodnicei sale de cât d-șoara de Preuilly.

Dimineața deja, dînsul o numise în

același chip și ea rămăsese uimită.

— Ai venit de sigur să 'mî țîi de urit până vine dînsa, întrebă Raymond cu veselie.

— Da, și să nu te arăți afară căci la Frochais e un rosafir care o să plece îndată pe un yacht alb.

— Bine, Naic o să stăi tot la dos.

Îi atîns obrazul cu palma prefăcîndu-se a fi foarte vesel. Apoi, observînd posomorea fetei, adăogă:

— Iartă-mă, sîrmana mea Naic, în bucuria de care sunt coprins, uitam de durerea ta. Însă, înțelegi, când după atîta timp de lipsă regăsește cine-va o logodnică atât de credincioasă și atât de iubitoare!... căci mă iubește încă, nu 'î așa Naic?

— Cum ar putea alt-fel?

— În călătoria aceea pe care ați făcut-o la Paris, îți vorbea de mine?

— Neîncetat.

— Ah! ce bine 'mî face să te aud pronunțînd cuvintele astea... până ce Emiliană să mi le repete ea însăși.

— Îndoi-te-ai oare măcar un moment de dragostea, de credința ei?

— O, nu, însă o fată așa frumoasă ca Emiliană trece prin multe ispîte. Cu toate că e sîracă, a aprins o mulțime de patimi. Nu 'mî spuseși tu însăși azi dimineață că a cerut o de nevastă un milionar?

— Ea era a d-tale, d-le Raymond, nu putea să ia pe un altul.

— De sigur, Naic însă un om care lipsește atîția ani și despre care se crede că a dispărut pentru tot-d'aua... Ce fată ar fi putut să fie așa de credincioasă ca Emiliană? Chiar tu însăși, sîrmana mea Naic, dacă ceea ce am auzit e adevărat... Spune, nu e mai bine că Anselm Treburnec nu s'a întors și n'o să se mai întorcă nici o dată?

Anaic se cutremură cu durere, ceea ce Raymond luă drept o mărturisire. Dînsul zise cu un accent de asprime, de imputare ca și dimineața:

— Cu toate astea, tu erai a lui Anselm tot așa precum Emiliană era a mea. Ha! să ved, de oare-ce suntem acum cu totul singuri, precum ai cerut, spune 'mî istoria ta: știi bine că la mine o să găsești iertare...

— Nu, d-le Raymond, să vorbim de d-ta. Mă mir foarte mult că, după ce cunoști pe d-șoara Emiliană așa cum o cunoști, că dînsa ar fi fost capabilă să se căsătorească cu un altul!...

Ah! dacă dînsul ar fi știut cursa ce 'î întindea ast-fel naiva țerancă!

Raymond, arătînd mereu veselie, o ușurîntă de boer mare, răspunse:

— Dar, gîndește-te, Naic, nu se 'ntîmplă oare în toate zilele ca o fată să se căsătorească cu un om nou, lăsînd și uitînd pe acela cu care a avut întăia dragoste de copilă? În nevinovăția, în naivitatea vîrstei sale de 16 ani, copilă și-a închipuit lucruri mari despre o simplă declarație de dragoste, despre o stringere de mînă, despre o sărutare nevinovată... Câte fete n'ar considera toate astea ca niște fapte ușoare, fără nici a se gîndi la ele în fața unei partide bogate!... Și zici că Emiliană e tot așa ca mai înainte? Nu m'a alungat nici odată din inima ei?

Făcea întrebările astea cu o stăruință, cu grije, ca și cum îl era teamă că nu e destul de iubit, ca și cum îl era frică de momentul atât de apropiat în care avea să se afle față în față cu logodnica sa?

Și atunci Anaic, cu glasul înecat de lacrimi, îi aruncă în față aceste cuvinte:

— O, mișel ticălos, ce groaznică trădare pregătești tu!... Să fie oare cu puțință ca tu, pe care atîta te-am iubit, să te faci un ast-fel de bandit?

Raymond se clătîna.

— Ești nebună, Anaic?

— Nu, din nenorocire, eu sunt nebună: o! ar fi fost mult mai bine să fii nebună. Nu vezi că te-ai dat de gol, nenorocitul? N'ai priceput nimic când îți-am spus că d-șoara de Preuilly nu putea să se căsătorească cu altul afară de tine?

— Ascultă, Anaic, te rog să nu uiți respectul ce datorești stăpînului tău.

Raymond mergea spre dînsa, amenințător; dînsa-l opri prin aceste singure cuvinte:

— Nici odată d. Raymond nu mi-ar fi vorbit ast-fel; pe tine te recunosc acum și după izbucnirea mîniei tale.

Își ridică spre cer mîinile frînte.

— O Doamne D-zeule, de ce nu m'ai chemat la tine, de ce nu mi-a fost dat să rămân cu credința că a murit?!

Însă Raymond porni din nou spre dînsa cu ochii plîni de fulgere, cu fă-

cile înțeleștate; mîinile lui tremurătoare se deschideau ca niște ghiare.

— Ascultă, sîrmana mea Naic, min-tea ta se ratăcește...

Dînsa sbucni într'un ris ascuțit.

— Ai vrea oare, să mă faci să trec de zăpăcită, de nebună, ca Dominic? Nu vezi că te-am recunoscut? nu vezi că am descoperit crima ce vrei să comiți?... O! ce ticăloșie spăimîntătoare!... Și ești te-am iubit, te-am iubit!... grozăvenie!...

Își lovi peptul cu pumnii apoi cu un gest de mîrează indignare exclamă:

— Du-te, nenorocitul, fugi îndată de pe locurile astea, ascunde-te în fundul pămîntului, să nu te mai arăți nici odată p'aci!... Său, de unde nu, voiți spune tuturor că sîrmanul Raymond de Kermeric e cu adevărat mort, că sufletul lui e în cer, lângă al tatălui său, iar că tu, matelotul lui, după ce i-ai furat secretele, vrei să 'î furî acum și numele, mama, logodnica!... Da, voiți spune tuturor că tu ești Anselm Treburnec pe care am avut slăbiciunea să-l iubesc, Anselm pe care-l credeam cinstit și care e un monstru!...

— Tac, nenorocito!

Intinse mîna spre acel găt-lej care-l acuza: dînsa sări îndărăt și rizînd ca o nebună, urmă:

— Pe stîanca aceea, unde ați locuit atîția ani, l'ai făcut să 'î spună toată viața lui, nu 'î așa?... O! dînsul era așa de bun, atât de încrezător!... Ce infamie de necrezut!... Ai aflat de la dînsul cum trebuie să vorbești cu mama lui, cu Dominic; știa aproape cum să vorbești și cu mine... și cu toata răgușala ta, poate prefăcută, te încercăi să imitez glasul lui cel dulce... Ai putut să înșeli pe Dominic, care e îndobitocit, ai putut să înșeli pe baroneasă care e aproape orbită de plîns... Însă pe mine și pe d-șoara de Preuilly n'o să ne 'nșeli, nu, nu!...

— Naic mă jur.

— Ah! țî-ai închipuit că Raymond 'î-a spus tot, că țî-a explicat tot?... Te-ai înșelat! E un lucru pe care nu putea să țî-l spună; el era om prea delicat ca să 'î spună așa ceva... și chiar să fi voit a țî-l destăinu, o putere superioară i-ar fi închis gura... pentru ca tu să te dai de gol înaintea mea... Mizerabile, dute, fugi mai curînd până nu sosește d-șoara de Preuilly; sau, alt-fel, mă jur pe sfînta Ana, că o să 'î spun cine ești!

Vorbînd ast-fel, cu glasul răgușit, cu peptul găfîtor, era silită să se dea îndărăt, pentru că Raymond înainta mereu asupra 'î, sdrobînd-o cu statura lui înaltă, cu privirea lui spăimîntător de rea; și dînsa 'î auzea apoi rîsul eșîndu 'î șuerătoare printre buzele 'î tremurătoare.

Une-ori, dînsul își arunca privirea împrejur; nu era nimeni acolo; nimeni nu putea să 'î vadă nici să 'î audă. Încă, câte-va secunde, și d-șoara de Preuilly avea să intre în ruine și avea să 'î surprindă, pe dînsa acuzîndu 'î cu cea mai sdrobitoare sinceritate, pe dînsul apărîndu-se foarte prost.

— Nebuno... tac!... Nebuno, nebuno!

Însă dînsul mugi la aceste cuvinte:

— Ce-ai făcut cu Raymond? l'ai ucis poate?

— Ah! atîta 'mî e destul! exclamă dînsul.

Se repezi, o apucă de mijloc și 'și apăsă largă mînă peste gura ei; totuși dînsa murmură:

— Ha! ucide-mă! ucide-mă și pe mine! Însă Dumnezeu o să 'mî dea atîta putere să descoper cui-va adevărul înaintea de a muri.

— Tac, smintito!

O ridică și o duse la cel-l'alt capăt al ruinelor, la depărtare cam de vr'o trei sute de metri de poarta cea mare a ruinelor. De acolo putea să vadă pe Emiliană la sosire.

— Ascultă, Naic, durerea te înbeunește; tu nu vrei să admiti că Anselm e mort; țî să 'î vezi cu ori-ce preț, chiar cu prețul acestor crime groaznice de care mă încerc!... Prea mult te-am iubit ca să nu 'mî fie milă de tine... Ești sunt Raymond de Kermeric, mă jur...

— Nu, tu ești Anselm Treburnec, borborosi dînsa printre degetele ce 'î închideau gura.

Dînsul mugi din nou, înăbușit, și degetele i se îngropară cu mai multă furie încă în obraji fetei; dînsa crezu că o să 'î sfărîme fălcile; în adevăr, ceva din asta era la mijloc, era nevoie instinctivă de a sdrobi acea gură acuzătoare.

Cu toate astea, se liniști puțin.

— Ascultă, mica mea Naic, fii cu

minte: mîne o să 'î recunoști greșeala: nu 'î cu puțință să nu țî-o recunoști, și o să te iert de momentul ăsta de nebunie... Da, o să te iert dacă 'mî jurî, pe mărturisirea ta, că sau o să te duc d'aci, sau, dacă te înfălnești cu Emiliană, n'o să 'î spun!

— O să 'î spun că tu ești Anselm.

— Ascultă-mă până la capăt, Naic; un cuvînt din gura ta, în momentul acesta, poate să bage bănuțala în inima logodnicei mele... și de cuvîntul ăsta tu o să te căiești mîne amar, că l'ai rostit!

«Naic, îți făgăduiesc că o să fac pe mama să te ierte și te vei putea întoarce la castel, de vei voi, iar de nu, te vom lua noi, în serviciul nostru, îndată ce ne vom căsători!... Și dacă nu dorești nici asta, dacă vrei să trăiești singură, o să 'î cumpăr pămînt, vite, o să 'î dau o sfoară de moșie.

Dînsa zise cu un dispreț mare:

— O! ce bine te-arăți a fi Anselm, cu toate astea câte mi le spu!... Raymond nu s'ar fi tocmit nici o dată în chipul acesta!...

— Ia seama, nebuno: tu nu știi ce sunt în stare să fac.

— Ba da, știi foarte bine. Te am văzut adese-ori mînios, știu ce poți și ce ești capabil să faci!... Rămîn aci pe loc, nu plec, imi bat joc de amenințările tale. Nu mi-e frică de tine, înțelegi?

Prin o sfortare de disperare, isbuti să se smulgă din mîinile lui; se repezi și mai îndărăt și se lipi cu spatele de o bucată de zid, desprinsă; întinse mîinile înainte pentru luptă, sfidîndu 'î ast-fel adversarul care spuma de turbare.

— Cu atîta mai rău, zise dînsul printre dinți, tu ai căutat-o...

Aruncă o privire pe drumul pe care trebuia să vină d-șoara de Preuilly și nu văzu pe nimeni, apoi se repezi ca o bestie asupra fetei. Voia s'o ia d'acolo, s'o tîrască spre una din ferestrele dărîmate pe sub care curgea rîul Arguon.

Însă Anaic, înzestrată cu o energie foarte mare, se împotrivi atacului. Dînsul trebui să-și facă din nou vînt pentru a se arunca asupra 'î. Atunci cum ea se rezema cu putere de acea bucată de zid, se desprinsă o piatră, apoi alta și în sfîrșit se desprinsă și căzu în afară toată bucată de zid.

Anaic dispăru și dînsa în prăbușeală.

Raymond isbuti să se oprească pe marginea prăpăstiei ce se deschidea sub dînsul. În chip instinctiv se repezi îndărăt și stătu un moment nemișcat, înghețat de plînsurile Anaicei care părea a eși din pămînt. Înțelegea că dînsa nu era de cât la câțiva metri în jos, că isbutise să se apuce de vr'o cracă de copac, că stătea atîrnată de-asupra prăpăstiei.

În clipa asta auzi un sgomot de ramuri înălțurate frînte.

— Un singur minut de turburare, murmură dînsul, și sunt perdut.

Se repezi spre intrarea ruinelor și ajunsese acolo chiar în clipa când apărea d-șoara de Preuilly.

V

D-șoara de Preuilly

— Raymond!

— Emiliană!

La început nu murmură de cât aceste cuvinte: și, ca și înnebunită, fata se aruncă în brațele ce se deschideau înainte 'î.

Dînsa n'avu nici o secundă de îndoeală și când buzele sale se împreună cu buzele lui care tremura mai mult de spaimă de cât de dorință, căzu într'un fel de extas, pieptul ei încetă d'a bate, ochii ei se închiseră pe jumătate. Atunci dînsa nu mai fu de cât o ființă slabă și blîndă, foarte lesne de supus la voința aceluia pe care 'î iubia.

— Raymond al meu!

— Scumpă adorată!

Dînsul o luă în brațe și o duse spre sala boltită, tapițată de buruieni, avînd pe jos ca un pat de iarbă și de mușchi. Ast-fel o depărta mai mult de locul unde căzuse Anaic, unde simțea pe Anaic mereu atîrnată în gol.

Și acum, când văzu cu câtă ferbințală se lipia Emiliană de dînsul, cu câtă părăsire de sineși se mlădia la cele mai mici mișcări ale lui, acum înțelese dînsul tot gîndul fetei Anaic; secretul intim dintre amorozați, secret prin care Anaic îl făcuse să se dea de gol, se lămuria pentru dînsul acum ca toate cele-lalte și 'î dădea îndrăzneala ce i ar fi lipsit poate în momentul acela suprem.

(Va urma).

OAMENI ILUSTRI

Belgia a pierdut nu de mult pe unul din cei mai distinși bărbați ai ei. Profesorul Philippe van Beneden a murit după o lungă și glorioasă carieră. El se născuse la Malines în 1809 și era socotit ca decanul zoologiei europene.

Băgat ca elev la un farmacist din Malines care poseda o mică colecțiune de minerale și de scoici. Acestea au atras mai mult atenția tinerului van Beneden de cât arta de a prepara medicamente sau siropuri. El a început să studieze cu ardoare științele naturale și repede a ajuns din elev profesor. Acum 6 ani universitatea din Louvain serba în vasta sală a ei a 50-a aniversare a numelui lui van Beneden ca profesor la această universitate.

Activitatea lui se întinde aproape la toate clasele regnului animal. El a publicat lucrări importante asupra ființelor inferioare a mării și asupra vermiilor intestinali; mai târziu s'a ocupat cu studiul animalelor mari, cu cetaceele. A călătorit foarte mult și a făcut la universitatea din Louvain o colecție care într-o vreme rivaliza cu cele din capitalele mari ale Europei.

Gubernul francez l'a decorat cu crucea de ofițer al legiunii de onoare.

Ilustrul savant era cunoscut în tota lumea științifică pentru scrierile și activitatea sa cea mare în domeniul științelor naturale.

CRONICA

De toate și nimic

De un' s'o iată, de un' s'o 'ncep,
Ca, zău, mai bine să'î dai cep
La butoiușul de minciună,
Ca să tot curgă la minună...

S'o iată d'a cap, sau de mijloc?
M'e teamă să nu dai de foc,
Să o iată de coadă? Iar m'e tem
Să nu m'ajungă vr'un blestem...

S'o iată mai bine cum o fi
C'asa cu bine-o nimeri
Și să ve' n'treb pe tot' frumos:
— Ei, ce mai faci?... Ești sănătos...

— Mersi... Dar, uite, o duc rău,
O să m'î răspundeți tot mereu,
«Că treaba stă și e chesat
«De la bordei până 'n palat...»

Și dacă 'n vorbă-am mai intra
Și d'una d'alta-am mai lătra,
Mi-ați spune tot ce-ași spune eu
Și ce se spune tot mereu...

Că vremea'î bună, cer senin,
Că eu bea bere și tu vin,
Că influența e în toi
Și că la vară-avem război...

Că astăzi chiar, dacă nu eri
De n'o fi fost și-alaltă-eri,
At' fost o crimă s'un omor
Cu'n revolver și c'un topor...

C'ăi fost la nuntă sau la bal
Sau că muncești ca un hamal,
C'ăi fost, te duci la patinat
Și c'ăi danțat și la palat...

Și dacă te mai pu' pe spus,
Spui că boerii sunt tot sus,
Iar liberalii stau pe jos
Ș'asteaptă cărna tacticos...

La urma-urmei isprăvești
C'un par de vin ce te cinstești,
Și spu' mereu, cum zis-am, zic,
De toate însă și nimic...

Nicodem.

Ilustrația noastră

Cântecul

Pictorul Konrad Kiesel, între alte opere de artă de o valoare necontestată, a executat trei tablouri alegorice reprezentând *Artele*.

Pe pagina I-a a numărului nostru de azi, reproducem copia unuia din aceste tablouri: «Cântecul». Tabloul e luat după gravură într-o tăbliță de aramă ce se află în depozitul de lucruri de artă al lui Ackermann din München.

După cum se vede din ilustrație, capul frumoasei fete e împodobit cu o coronă de lauri. Ea ține în mână un fel de tablă cu note.

Tabloul acesta a fost expus la principalele expoziții artistice din ultimul timp și a avut un mare succes.

Nouă amănunte asupra îndoitei crime

DIN BUCUREȘTI

(1 mort și 15 răniți)

În partea Bucureștilor de la capătul Călei Plevnei s'a întâmplat ieri noapte o dramă sângeroasă, cum de mult capitala n'a auzit, nici ca îndrăzneală, nici ca mers întâmplător al lucrurilor.

Omor și furt în calea Plevnei

În calea Plevnei, 181, față în față cu cazarma călărășilor, se află o băcănie și cărciumă, ținută de Petriche Nichifor, care locuiește acolo cu soția sa, două fete, una de 15 și una de 4 ani și două băieți de prăvălie.

În seara pe la orele zece se prezintă la băcănie vr'o patru indivizi cari cerură băiatului din prăvălie să le dea vin de băut. Nichifor auzind, zise băiatului: «Spune că nu e vin». — Dar abia apucase să pronunțe aceste cuvinte și Nichifor se pomeni înghătat de gât de niște mâini viguroase. În același timp agresorul îi zise:

— N'am venit noi după vin aici, ci după altceva. De mult te pândim noi pe tine.

Și zicând acestea țiharul, ajutat de tovarășul lui, îl duse pe Nichifor într-o odaie din fundul casei, unde îl chinură ca să spună unde are banii. Alți țihari puseră mâna pe soția lui Nichifor și pe cele două fete ale sale, le rupseră vestimentele și le legară cu ele, astupându-le și gura cu sdrințe ca să nu poată să strige.

După spusele martorilor, banda se compunea din 14 țihari, armați cu ciomege, cu cuțite și cu revolvere.

Unul era în costum de birjar. Unii din ei înconjuraseră casa și nu lăsați pe nimeni să se apropie sau să iasă, amenințând cu revolverele și trăgând chiar focuri, pe când ceilalți operau înăuntru.

Unul din băieții din prăvălie care se afla în grajd auzind ce se petrece a sărit cu un raz (drug de fer) asupra unuia dintre țihari și l'a lovit, dar țiharul primind ajutor l'au desarmat și l'au bătut, apoi l'au închis într-o odaie.

Al doilea băiat din prăvălie, putând să se furișeze a dat fuga la cumnatul lui Nichifor, Nae Constantinescu, care locuiește în apropiere și i-a spus să sară în ajutorul lui Nichifor, că l'au călcat hoții.

Nae Constantinescu însoțit de doi vecini, C. Rancezeanu, perceptor al comunei de la gara de nord, și Eduard Block, mecanician la căile ferate, alergă armați numai cu uște bastoane, în ajutorul lui Nichifor, dar înainte chiar de a pătrunde în casă sunt întâmpinați de țiharii care pândeau afară și o luptă crâncenă se naște. Nae Constantinescu e lovit cu ciomegele în cap și peste tot corpul, în cât cade jos fără a mai putea rezista. Eduard Block primește, deosebit de alte lovituri cu ciomegele, un glonț de revolver în umărul stâng în fine C. Rancezeanu e rănit de un glonț în pept, în urma căruia a și murit ieri dimineață la spitalul Mavroghent.

Pe când țiharii operau în prăvălia lui Nichifor, golind teșchelele de hani și furând vr'o 2.500 lei în bani, un frigar de la căile ferate, anume Nae Costache, veni cu felinarul aprins ca să târguiască ceva. Însă și el fu întâmpinat de țihari și lovit cu un drug de fier în cap. Frigarul putu să scape cu fuga.

Un sergent de stradă bătut și desarmat—Sosirea poliției

Pe când țiharii operau în prăvălia

lui Nichifor, fata acestuia cea mai mare, care se afla legată cu mama și cu sora ei într-o odaie, a isbutit să și desfacă picioarele de legături și să sară pe ferăstrău de și rămăsese cu mâinile legate. Intențiunea ei era să alerge după ajutor, dar împrejurimile casei erau așa de bine păzite de țihari, în cât încercarea fetei fu zădărnicită.

Sergentul de noapte I. G. Stoica, purtând no. 625, auzind ce se petrece a alergat la cărciuma lui Nichifor, dar a sosit tocmai în momentul când țiharii se depărtau. Voind să intervină l'au luat țiharii la bătaie și i-au luat și tesacul.

Jaful acesta a durat vr'o trei sferturi de oră. După plecarea țiharilor, a sosit o patrulă de dorobanți și a constatat faptele săvârșite.

Apoi au sosit agenții poliției și au încheiat convenitele procese verbale. Cei legați au fost puși în libertate și li s'au dat primele ajutoare.

Un preot prădat și torturat

De la cărciumar țiharii se îndreptară spre Grozăvești, la biserică (din Cărmădar) unde ședea preotul Stan, un bătrân care locuiește cu preoteasa și care are în curtea sa vr'o 7 sau 8 chiriși. Acest preot trecea ca om cu oarecare avere. Țiharii ajungând în dreptul casei lui, nu intrară de a dreptul în curte de oare ce știa că preotul Stan nu deschide orî și cuî noaptea ușa, ci întrebuințară o stratagemă.

Se duseră la un vecin de alături, îl scoseră afară, iar doi din țihari rămaseră să păzească pe nevasta și copiii lui. Amenințându-l cu moartea îl duseră la preot și l'învătară să strige la fereastră că un copil al lui a fost călcat de tren și e pe moarte, să vie deci să l'grijească. Preotul auzind aceasta se sculă și deschise ușa. Atunci, 5 țihari năvăliră înăuntru, se repeziră asupra lui și a preotesei și începură a l lua la bătăi cerându-le parale. Preoteasa scotând strigăte de ajutor, țiharii o bătură și o înțepară cu virful cuțitelor. Ea e grozav de mutilată.

În urma maltrătarilor ce primară, preotul și preoteasa spuseră că au economiile lor în sobă. Țiharii sparseră soba și găsiră o sumă de vr'o 3.500 lei în monete de aur și de argint; apoi 6 piese de aur de câte cinci lire otomane, giuvaericele, cercei, broșe, cruciulițe, linguri de argint, un orologi de aur, o scurteică de plus îmblănită, vr'o 30 metri de pânză, 20 perechi de pantaloni femeiești și 3 perechi pantaloni de postav.

Garzii arestați

În vreme ce cei 5 țihari operau înăuntru, doi garzi municipali, unul călare și altul pedestru treceau pe stradă. Țiharii de afară se repeziră asupra lor și luându-i în palme le luară armele, îi legară și îi duseră în odaia preotului care era și el legat.

Mai mulți din vecini, deșteptați de strigătele victimelor, săriră în ajutor. Țiharii de afară strigară: întăriți garda. Au mai eșit atunci 2 din țihari din năuntru și cu toții s'au năpusit asupra celor ce sosiră, legându-i și pe aceștia. Apoi țiharii se adunară cu toții și fugiră.

Urmărirea țiharilor. — Arestarea unui bandit

D. Colonel Rasty, prefectul poliției, care se afla la balul de la Palat, fiind înștiințat de țihăria din calea Plevnei s'a dus îndată la poliție, de unde a plecat în urmărirea țiharilor însoțit de d. căpitan Solomonescu, comandantul sergenților de oraș, căpitan Forescu, șeful siguranței, de d-nii inspectori Filipache Protopescu și G. Crețu și de doi geandarmi.

Aflând și despre țihăria de la Grozăvești, prefectul poliției cu suita sa, se îndreptă în spre Grozăvești prin Calea Griviței. Ajungând la podul drumului de fer de la Grivița, prefectul văzu în depărtare doi oameni suspecti cari încercau să fugă și strigă unui gard comunal să-i aresteze. Gardul se încercă să pună mâna pe unul din ei, dar aceasta trase în gard un foc de revolver.

El însă avea un ceasornic în buzunarul vestei. Glonțul străbătu manta și tunica și dând de ceasornic turti tasu și se opri, iar țiharul reuși să fugă.

Tovarășul său însă fu înghătat de un sergent de noapte și ținut până la sosirea prefectului.

Cercetat de aproape se constată că cel prins era numitul Stefan Ionescu, zis Ciungu, vestit spărgător de case,

condamnat de cinci ori și eșit de curând din temniță. Se găsi asupra iui Ciungu o sumă de trei sute lei și o pereche de pantaloni de al preotesel din Grozăvești.

Ciungu mărturisii că atât el cât și tovarășul său Alexandru Ionescu, fost dascăl la o biserică, făceau parte din banda care jefuise pe Nichifor și pe popa Stan și că această bandă e sub conducerea vestitului Gheorghe Măruntelu, evadat acum două ani de la Ocenele-Mari.

Somat să spună unde crede că s'a refugiat tovarășul său, Ciungu spuse că Alexandru Ionescu s'a dus la o proprietate fostă a sa până acum cinci zile (când a vîndut-o unui bătrân) situată pe Calea Viilor, în fața fabricii de pie-lărie Mandrea pe dealul Filaretului.

Lupta cu un bandit — Inspector de poliție grav rănit.

Plecând toți cei de față, împreună cu un grup de 4 geandarmi pedestri cu armele încărcate, ajunseră la casa unde îl conduse Ciungu. Sosii, bătrân în ușa din ce în ce mai tare. La început nici un șgomot, nici un răspuns. După ce amenințară cu focuri pe cei dinăuntru se auzi un glas care strigă: stați să mă îmbrace și ve deschid. Pe când cei de afară așteptau a se deschide ușa, de o dată, pe negândite, ese afară un individ, Alexandru Ionescu, cu un revolver în mână din care trage vre o 6 focuri și o ia la fugă.

2 gloanțe ating pe inspectorul Filipache Protopopescu, iar alt glonț pe inspectorul Crețu. Răniții cad jos amețiți. Soldații trag focuri după fugar, dar el se perde.

În vreme ce se schimbau aceste focuri, un găzduit al lui Ionescu, anume Petre Damaschin, un om bătrân și de alt-fel ne bănuit în această afacere, eșii din casă. El fu atins foarte grav de gloanțele soldaților. Nu se speră că bătrânul va scăpa cu viață.

În casă s'au mai găsit următoarele persoane: cismarul rănit, o femeie de vr'o 50 ani, anume Ileana, un tiner de 19 ani, și un individ anume Gheorghe Ioan, pe care l' denunță Ciungu ca fiind unul din țihari. Acesta însă tăgăduiește. Toți au fost conduși la poliție afară de Damaschin, care a fost transportat la spitalul Brâncoveanu, unde se află într-o stare desperată.

Starea răniților

D. Filipache Protopopescu care e în spitalul Brâncoveanu, are două răni de glonț; prima rană la umărul drept e mai ușoară; glonțul a intrat pe fața anterioară a umărului la partea superioară și s'a oprit tot pe aceeași linie, în partea posterioară de unde a fost scos. Al doilea glonț a intrat prin regiunea rinichilor, alături de coloana vertebrală, a parcurs, după toate probabilitățile pe lângă peretele abdominal și s'a oprit în regiunea ficatului, la partea sa externă și inferioară unde se simția prin pipăire și de unde asemenea a fost scos ieri dimineață, la orele 10, când pacientul a fost chloroformizat.

Ambele gloanțe sunt de calibrul mic. Rana d-lui Crețu e că a primit un glonț în piept și e mai puțin gravă. Glonțul a fost scos și rănitul se află în căutare acasă la dânsul.

Cărciumarul Nichifor are vânătăi pe obraz și pe trup, e cu ochii umflați dar nu se crede că să aibă leziuni interne.

Mai gravă e starea cumnatului său Constantinescu, care pe lângă leziunile externe de la cap și de pe trup se mai vaiață și de dureri interne și nu poate să stea culcat.

Ei stau în odaia de culcare de la cărciuma Nichifor, într-o temperatură de lae turcească, înconjurată de o sumedenie de rude și de prieten.

Preoteasa are o tăietură fără gravitate la gât; atât popa cât și soția sa se plâng că au fost bătuti, dar starea lor nu inspiră pericol.

Banda de țihari

Din declarațiile lui Ciungu, banda se compune din 9 țihari, dintre cari cei mai cunoscuți sunt Gh. Măruntelu, capul bandei, Gheorghe Ioan (care e prins), Al. Ionescu (Dascăl), Const. Ion, trei evadați din penitenciarul Văcărești și el.

Cel mai teribil din toți e Măruntelu originar din Oltenia, care fără crimele de ieri noapte mai are 3 omoruri cunoscut pe conștiință. El e condamnat la muncă silnică pe viață și a evadat acum 2 ani de la Ocenele-Mari.

Ultimele amănunte

Preotul Dobre Stan, una din victime, declară că unul din țiharii cari l'au jefuit și torturat, l'a întâmpinat cu cu-

vintele : «Ti aduci aminte ca m'ai condamnat ca jurat la 20 de ani muncă silnică? Ei bine, am venit să te învățăm minte ca să mă condamni și altă dată».

— Instrucția acestor tâlhari e incredințată d-lui judecător de instrucție Lovicev.

Măsurile foarte riguroase s'au luat de poliție pentru prinderea tâlharilor.

STIRI PRIN POSTĂ

Franta.— O epidemie mare de influență infecțioasă bântuie garnizoana din Paris. Boala face victime mai ales în cartierul Dupleix și la școala militară. Într-o singură zi, au fost trei decese.

— Generalul Mersor, ministru de război, a decis să se facă mari economii asupra luxului uniformelor militarești.

Aceasta, chiar în vederea că strălucirea uniformelor e un punct de miră pentru dușman.

Italia.— Pe când trenul ce-venea din Pisa trecea pe lângă Avenza, mai multe geamuri au fost sparte de niște glonțe de pușcă. Focurile trebuie să fi fost trase dintr-o pădure did apropiere. Un pasager a fost omorât. Nu s'a putut da de urma atentatorului sau atentatorilor.

— Înainte de a pleca din Roma ca să se întoarcă la Reims, cardinalul Langénieux a prezidat, la seminarul francez, ceremonia solemnă de rugăciuni cu ocazia sfințirii Jeanet d'Arc. În predică sa, cardinalul a adaos că împrietenirea Bisericii cu Republica franceză, e cea mai mare garanție de pace.

Germania.— Din Hamburg se anunță următoarele : Insula Helgoland e bântuită de vre-o câte-va zile de niște furtuni violente. Monumentul mare al lui Hoffmann de Fallersleben a fost dărâmat de valurile mării. S'au cufundat câte-va bărci. Se spune, că s'au înecat mai mulți pescari.

— Un perete al catedrei catodrale din Strassburg s'a crăpat într-una din diminețile trecute, în urma unui mic cutremur de pământ. Crăpătura e de 1 decimetru de lărgă. S'au luat imediat măsuri de precauțiune, ca să nu se întâmple vre-o catastrofă. Peretele a fost captusit cu 10 bante groase de fer.

Austro-Ungaria.— Avocatul Klepitar, din Praga, care nu de mult își trăsesse un glonț în pept, dar nu se omorise și a ieșit vindecat din spital, și-a pus capăt vieții într-una din zilele trecute într-un mod îngrozitor. El și-a tăiat gâtul și vinele mâinilor cu un briciu și-a legat imediat rănille și s'a aruncat de pe o fereastră de la al 3-lea etaj, jos în curte, sfărâmându-și capul. Se asigură că el era atins de alienație mintală.

Poliția a oprit societății studenților tineri cehi «Slavia» darea unei reprezentări cu caracter național ceh. Studenții s'au adunat în seara reprezentării înaintea teatrului și au făcut o mare manifestație. Poliția a arestat 3 studenți care strigau în gura mare : «Jos guvernul german!».

Anglia.—Partidul conservator englez a hotărât ținerea de mari meetinguri politice în toate orașele Angliei. Ele vor fi prezidate de lordul Salisbury și Chamberlain. Acest din urmă, la o întrunire a zis că Franța și Rusia se pregătesc de război, pe când Anglia stă cu mâinele în sân iar marina ei dă din ce în ce îndărăt. Vorbele acestea au produs o mare senzație.

— «Daily News» primește o telegramă din Cair în care se anunță că relațiunile dintre Kedi și primul său ministru Riaz-pașa s'au restabilit din nou pe cale amicală.

Rusia.—Ziarele oficiale rusești reamintesc Angliei, în chip amenințător, că n'are dreptul de a anexa pieziș Egiptul. Ar fi o violare a dreptului internațional în contra căreia Europa toată ar protesta.

— În cercurile politice din Petersburg se vorbește că încheierea convenției comerciale cu Germania are mai mult un caracter politic. Aceasta o dovedește retragerea multor trupe de soldați ruși de pe lângă granița Germaniei. Franco-filiul din Petersburg și Moscova nu sunt mulțumiți de încheierea acestei convenții.

NOTA SATIRICĂ

La tribunal

— Vrea să zică, în ultimele alegeri, candidatul X și-a făgăduit bani, ca să 'i dai votul?

— Nu... dar unii m'au zis să aștept că poate îmi va da...

— Ei și nu ți-a dat?... Apoi asta e o adevărată escrocherie!

H A Z

— Scumpul meu Petrică cumpără m'această pereche de cercei.

Dar, draga mea nevastă, luna asta ți-am mai cumpărat o pereche și știi că nu cam avem parale.

— Tu mă vezi omorât și vei vedea că vei cheltui atunci mai mult cu îngropăciunea mea.

— Fără îndoială, dar barem știi că seap odată.

ȘTIRI

Diminecă.

Alaltă-eri noapte s'a furat casa de bani din gara Muftiu, pe linia Brăila-Buzău.

După arătările șefului de gară în ca-

să se afliă timbre și bani în valoare de 600 lei.

Alaltă-eri la ora 10 dim. s'a găsit în lași mort în casa sa Petru Lipan, fost subprefect și fratele d-lui colonel Lipan.

D. dr. Felix, directorul serviciului sanitar, va fi delegat din partea guvernului să reprezinte România la congresul internațional de igienă care se va ține anul acesta la Budapesta.

Tribunalul de comerț din capitală s'a pronunțat eri în procesul Zappa-Zerlendi.

S'a admis în parte cererea administratorilor averei Zappa, dispunându-se lichidarea asociației și trimiterea părților înaintea a trei experți aleși de părți, iar în caz de neînțelegere, experții vor fi numiți din oficiu.

Se însărcinează d. judecător Naumescu a prezida comisiunea de experți și a raporta tribunalului situația băncii Zerlendi de la asociațiunea Zappa-Zerlendi și până la 31. Decembrie.

Domnii Inspectorii sanitari vor pleca peste câte-va zile în localitățile care au fost bântuite anul trecut de holeră, pentru a lua măsurile de a se împiedica repariția acestui flagel.

Tot odată d-nii inspectorii sanitari vor veghea ca toate regulamentele privitoare la boalele infecțioase să fie aplicate cu cea mai mare rigoare și ca să se observe întocmai toate instrucțiunile din circularile ce s'au trimis de direcția serviciului sanitar, primăriilor localităților ce fuseseră bântuite de holeră.

Iată numele oficerilor recrutori și a județelor în care fie-care din ei vor lua parte la operațiile consiliilor de revizie pentru formarea contingentului clasei 1894.

Mehedinți : d. colonel Gr. Zosima ; Dolj : d. maior Corvin ; Gorj : d. locot-colonel P. Oteteleșan ; Vâlcea : d. maior I. Cantea, Romanși d. maior A. Tocilescu ; Olt : d. locot-colonel C. Manoliu ; Argeș : d. maior I. Budișteanu ; Muscel : d. colonel S. Geanoglu ; Dâmbovița : d. colonel Vasiliu I. Năsturel ; Vlașca : d. maior C. Theodorescu ; Teolorman : d. maior D. Mihail ; Ilfov : d. locot-colonel Iliu ; București : d. colonel Boldescu ; Prahova : d. locot-colonel T. Vidulescu ; Buzău : d. locot-colonel A. Rădulescu ; Ialomița : d. maior Turnavitu ; R. Sărat : d. maior Tetrat ; Putna : d. maior D. Stanciu ; Covurlui : d. locot-colonel G. Ionescu ; Brăila : d. locot-colonel Vișu ; Tecuci : d. maior Urian ; Tutova : d. colonel Z. Vasiliu ; Fălciu : d. maior Stamatopol ; Vaslui : d. maior I. Boerescu ; Iași (județul) d. locot-colonel P. Stamatopol ; Iași (orașul) d. colonel Lambrino ; Roman : d. maior Boerescu ; Neamț : d. maior Th. Atanasiu ; Bacău : d. locot-colonel D. Diaman ; Botoșani : d. maior Gr. Petrescu ; Suceava : d. maior Marcu Gheorghe ; Dorohoi : d. colonel D. Bengescu ; Constanța : d. maior Crasan ; Tulcea : d. locot-colonel Livezeanu.

UN PROVERB

Lenea e cocoană mare
Care n'are de mâncare.

DEPESI

Un rege colnav

Dresda 28 Ianuarie.

«Buletinul medical» de azi dimineată zice că după ce regele s'a simțit foarte rău, a dormit bine azi noapte. Azi dimineată starea generală era satisfăcătoare, hematuria pare a fi încetat. În urma îmbunătățirii care s'a menținut astă-seară n'a fost buletin medical.

Țarul sănătos

St-Petersburg 28 Ianuarie.

Impăratul s'a restabilit : primește pe ministrul care vin să 'i prezinte raporturile lor.

O adunare de 2000 muncitori
Viena, 28 Ianuarie.

O nouă adunare de 2000 de muncitori fără lucru a avut loc la Meidling. În urma unor atacuri violente în contra guvernului, a fost interzisă. 400 de asistenți s'au dus la primărie ca să facă manifestațiune, au fost imprăștiati fără incident.

Cutremur de pământ

Verona, 28 Ianuarie.

S'a simțit pe la 1 oră 50 minute după amiază un ușor cutremur de pământ. Tot asemenea la Tregnano și Bardolino.

Descoperirea unui complot

Rio-de-Janeiro, 28 Ianuarie.

Un complot format ca să se asasineze mareșalul Peixoto, a fost descoperit. S'au făcut mai multe arestări și mai multe persoane au fost deja impușcate.

JOCURI

ȘARADA

de d-soara Theresza Cizes (loco)

Cuvântu'ntreg e uricios
Și'n lume n'asf voi să fiu.
În două însă mă despart
Și'n tăia, așa precum o știu
E animal domestic.
Un animal ce o să'l ghicești
De nu cumva chiar l'ai ghicit
A doua parte mă cătați
Că sunt în mână la copii.
Mă joacă'ntr'unna și sunt bun
Că fac prea multe bucurii.

Orice persoană care nu va trimite deslegarea exactă a acestor șarade cel mult până la 31 Ianuarie va concura prin tragere la sort la un frumos roman de un volum.

Deslegarea șaradei din «Universul Literar» No. 3 este :

MALACOF

Au deslegat :
București : d-nii Ilie I. Sinaer, Ștefan I. Rădulescu, Moritz Rettmann, Ticu Constantinescu.
Brăila : d-ra Alexandrina Nițescu, d-nu Tomițaș I. Theodoriano.

Buzău : d-nu Mircea A. Neagoe.
Câmpulung : d-nu Al. Th. Dimache.
Iași : d-nii C. Septelici, P. Vușos.
Galați : d-rele Sofia H. Vourelas, Maria Cronberg.

Gara Dolhasca : d-nu Ilie Dobrescu ; d-ra Cornelia Heger.
Gara Liteni : d-nu Al. N. Meleca.
Giurgiu : d-na Aneta Dumitrescu ; d-nu Nicolae D. Marinescu.

Gara Pașcani : d-nu Chiriac Haralamb.
Tergoviște : d-rele Zoe Gheorghiu, Elena Constantinescu.

Premiul a fost câștigat prin tragere la sort de d-ra Sofia H. Vourelas din Galați.

Persoanele care ne trimet deslegări la ghicitorile noastre sunt rugate a indica și adresa spre a nu se mai întâmpla confuziuni în trimiteria premiului.

SECRETUL UNUI MORMENT

Roman de Emile Richebourg

Prolog

IV

Însă acolo află că de cea-altă parte, gara trecătoare era păzită de un detașament de soldați din armata adversară.

Se putea presupune ca și celelalte trecători erau asemenea păzite.

Pedro n'avea de cât un lucru de făcut : să escaladeze muntele.

Apucă cu hotărâre pe una din acele poteci bătătorite de contrabandiști și cunoscute numai de dânsul.

Deprins din copilărie să umble prin munți, nu se speria, de o călătorie printre stânci și prăpăstii.

Totuși cu cât trecea peste stânci aproape drepte ca peretele, cu atât vedea altele, mai multe, rădicându-se înaintea.

La tot momentul trebuia să ocolească o crăpătură în o stâncă, o stâncă cu colțuri prea ascuțiți.

Ajunse ast-fel pe malul unuia din acele mici locuri care se află în toate lanțurile de munți, rezervor de ploii și apă de zăpezi, care mai înainte au fost de sigur cratere de vulcani, astăzi stinși.

Sdrobit de oboseală, se puse pe malul lacului și și recori mâinile și fața : apoi își muiă în apa limpede, rece, picioarele indurerate, în vreme ce mână o bucată de pâne și o lucăciță de brânză tot așa de tare ca și pânea.

Se încălțase și voia să se scoale când, în oglinda ce avea sub ochi i se păru că vede două capete omenești, apărând pe vârful unei stânci.

Se ridică, se uită împrejur însă nu mai văzu nimic.

Era sigur că nu se înșelase : se turbură, se îngrijă, măcar că și dădea cu socoteala că acei doi oameni nu puteau să fi fost alt-ceva de cât doi contrabandiști.

Porni iar la drum, trecând prin greutăți din ce în ce mai mari și înaintând foarte încet.

Abia eșise dintr-un fel de coridor foarte îngust când iată că se află față în față cu un om cu nutră selbatecă, cu un balot în spate.

— Ei, prietene, zise dânsul lui Pedro într-o amestecătură de franțuzească și spaniolescă, unde te duci așa pe drumuri ce nu sunt făcute pentru călătorii de plăcere ?

Pedro n'avea chef să s'apuce la vorbă cu un necunoscut.

— Mă duc unde'mă place, răspuse dânsul cu un ton de supărare : te n'treb eu pe d-ta ce faci aci ?

— Eu îți spun și fără să mă n'trebi ; de alt-fel, vezi d-ta singur că fac contrabandă.

«E și asta o meserie ca oricare alta ; toți trebuie să trăiască, nu'y adevărat ?

— Asta e treaba d-tale, n'am eu să m'amestec unde nu'mi fierbe oala ; rămăi cu bine, eu mă duc în drumul meu.

— Eă unul cred că nu'ți prea cunoști drumul ; nu ești tocmai deprins cu potecale munților ; însă, dacă vrei, sunt gata să'ți dau lămuriri care au să'ți prindă bine.

— La asta nu încape refuz și'ți mulțumesc.

— Mai întâi spune-mi unde te duci ?

— În Spania, de vreme ce sunt eu dosul la Franța.

— Judecând după costumul d-tale, ești din partidul lui don Carlos ; ei bine, prietene, eu îți spun, că ai să sosești într-un ținut ocupat de armatele dușmane.

— O de asta nu'mă pasă, răspuse Pedro care mai la urmă nu se temea de cât de don Antonio și de oamenii aflați sub ordinele lui.

— Atunci, prietene, apucă la stânga ; o să dai de-o pădurice, ține d'acolo drept înainte până vei ajunge la o stâncă foarte înaltă și ascuțită, în formă de ac. O să'ți fie lesne apoi să îți drumul cel bun.

Pedro 'i mulțumi și apucă în direcțiunea arătată. Însă curând fu coprins de neîncredere.

Figura aceluși om nu'y venia la socoteală și pe urmă, să se întâlnească cu el tocmai acolo, era lucru cam ciudat.

A se citi urmarea în «Universul» politic de mâine dimineată, luni.

CASA DE SCHIMB
Nachmias & Finkels
 No. 8 in nonl palat Dacia-România, strada Lipscani, in fața palatului băncii Naționale
 Cumpără și vinde tot felul de efecte publice, bonuri, acțiuni, scotează cupoane și face ori-ce schimb de monezi.

Somiere elastice
 cele mai solide, pentru paturi, se fabrică în atelierul de țesături de sirmă a lui
LUIGI CAPRARI
 —Calea Griviței, 110—
 Somiera solidă și elegantă, născută de Luigi Caprari, a fost premiată cu premiul I la concursul din Târgul Moșilor.
 In fabrica aceasta, se confecționează grătare, dărmoane speciale pentru alegerea nisipului, petrișului, neghiței și altele. 681

MEDIC și CHIRURG
Z. OTTO
 Am onoare a anunța onor. public și în special onor. mea clientelă că m'am mutat Calea Victoriei No. 111 (podul Mogoșoaiei), unde dau consultații medicale pentru ori-ce fel de boală de la 8—10 ore dimineața de la 2—4 ore după prânz și de la 6—8 ore seara.—Tot odată îmi permit a atrage atenția suferinșilor că, cunoscând de aproape toate medicamentele reșosului Doctor Drasch, precum și metoda sa de tratament, pătimeașii cari doresc a fi tratați după metoda demnului Dr Drasch, vor fi tratați astfel.
 Bolele secrete la bărbați și femei sunt tratate cu succes sigur după metoda mea.
 Tuberculoza (oftică, atac), la începutul ei, dacă nu va fi prea avansată, garantez completă vindecare; o mulțime de acte de mulțumiri stau la dispoziția bolnavilor. 26

MATTONI'S
GISSHÜBLER
 APA MINERALA
 și care servește de sute de ani pentru boalele organelor respiratoare și de digestiune ale guturii, stomacului și bătăieii udului.
 Escelent pentru copii și reconvalescent și pentru femeile în pozițiune.
 Cea mai bună băutura dietetică și răcoritoare.
 Helnic Mattoni, Karlsbad și Viena

Hotelul Pietei Bibescu-Voda
 fost NEMȚOICA
 Cel mai efin din București.
 1225 (12)

Mare asortiment de parfumuri
 ale renumitei fabrici GIRAUD din Grasse lângă Nizza (Franța) țara florilor.
 Jokey-club, Fin proaspăt, Opoponax, Ylang-Ylang, Trandafir, Gelsomin, Mose, Patuli și Marechal, lei 2.90 sticla.— Muguet de Alpi, Iris alb, Lila alb, Viorele de Italia, Heliotrop alb și Austral bouquet, lei 4 sticla.—Brise Vanda, Pean de Spania și Bouquetul Haremului, lei 4.25 sticla.—Viorele de Nizza, Bouquetul florilor din Grasse și Ess-Bouquet frances, lei 4.50 sticla.—Trandafir de provence și Bouquet Imperial de Roussie, lei 5.50 sticla.—Esență Ixia Lys din Japon, lei 6 sticla.
 De vânzare la Administrația ziarului Universul, strada Brezoianu No. 11 București.

Mare depozit de pudre parfumate
 La administrația ziarului «Universul» strada Brezoianu No. 11, București, se află spre vânzare următoarele pudre:
Regina Pudreilor Lei 3.50 cutia. Această pudră face pielea moale, albă, catifelată și de o frăgezime admirabilă. Regina pudreilor împiedică în gradul cel mai mare formarea sânciturilor.
Fudră Germandrée, cutia mare Lei 5, cutia mică Lei 2.75
Fudră Glicozisă, unica pudră preparată cu glicerină 4.—
Fudră Velutină, parfumată cu viorele de Niza a renumitei fabrici Giraud-fiu din Grasse (țara florilor) 3.50
Fudră Regina Margareta al Italiei extra-fină 4.—
Velutine Charles Fay 4.—
Poudre Grasse 2.50

„PATRIA“
SOCIETATE ROMÂNĂ DE ASIGURARE
 ȘI DE REASIGURARE IN BUCUREȘCI
 15 — Strada Smârdan — 15.
 CAPITAL SOCIAL VERSAT LEI UN MILION
 Societ. PATRIA primește asigurări asupra vieții omului în diferite combinații de exemplu:
TARIFA A 1.
 Asigurarea simplă asupra casului de moarte
 Capitalul asigurat este plătit imediat după moartea asiguratului:
 Premiile se vor plăti: a) o dată pentru tot-d'una; sau b) anual pentru toată durata vieții; sau c) anual, însă numai în cursul unei durate limitate.
 Exemplu: Un părinte în etate de 30 ani încheie cu «Patria» o asigurare, prin care Societatea se obligă de-a plăti mostenitorilor săi imediat după moartea lui suma de Lei 10,000.— Pentru această contractantului va plăti săi o dată pentru tot-d'una Lei 3.487 — fiind scutit atunci de ori-ce altă plată către Societate: sau până la moarte; anual Lei 205.50; — sau semestrial Lei 105.50; — sau trimestrial Lei 54.
 Dacă contractantul va dori de a fi scutit de plată de premii după 20 ani, atunci premiul este: anual Lei 275.50; — sau semestrial Lei 141.90; — sau trimestrial Lei 73.30.
TARIFA B 2.
 Asigurarea combinată de zestre
 cu restituirea premiilor la moartea asiguratului și cu scutire de plată a premiilor după moartea contractantului
 Zestra asigurată este plătită la o etate determinată. Asigurarea se menține fără nici-o plată de premii, dacă contractantul ar muri înaintea termenului. Dacă copilul ar înceta din viață înaintea termenului, premiile plătite se restituie.
 Exemplu: Un părinte în etate de 34 ani asigură copilului său în etate de 4 ani o zestre de Lei 10,000, plătită la vârsta de 20 ani. Pentru aceasta se va plăti drept premiu: anual Lei 475.50; — sau semestr. Lei 244.90; — sau trimestr. Lei 124.80.
 Dacă contractantul ar muri chiar după plata primei rate de premii Societatea va număra copilului la vârsta de 20 ani 10,000 Lei, fără a se mai plăti vre-un premiu. Dacă însă copilul ar înceta din viață înaintea termenului, toate premiile versate se vor restituie. Se caută inspectorii achizițorii, și agenții pentru localitățile în cari Societatea nu este încă reprezentată.— Direcțiunea, Strada Smârdan, No. 15. 1229.—(20)

Obiecte folositoare
 La administrația ziarului «Universul», Strada Brezoianu No. 11 București, se află spre vânzare:
 Elegante cutii de atlas conținând un asortiment ce parfum, pudră și săpun fine, lei 8.50, 10 și 12 dutia.—Ceasornice de buzunar, lei 5.60 bucata.—Ceasornice pentru masă (deșteptătoare), lei 5.90 bucata.—Lanțuri de ceasornice a 70 bani bucata; aurite și argintate 90 bani bucata.—Broșe, ultima noutate, pentru dame, a 1 lei bucata.—Frumoase brățări argintate sau aurite, 1 lei bucata.—Mare asortiment de obiecte de marmură, de la 50 bani până la 30 lei bucata.—Ace de cravață de mărgean și imitația briliantului, bani 90 bucata — Bricege cu 3 lame, 1.20 bucata.—Cuțite sau furculițe de desert, aurite, cu mâner de porțelan, 6 bucăți într-o frumoasă cutie de atlas, lei 5.—Clopoțel pentru masă, 1 lei bucata.—Frumoase chibritelnițe de metal cu o mică statueta de bronz, lei 1.20 bucata.—Călimară de sticlă și lemn, 70 bani bucata.—Serviciu complet de masă pentru tütün și chibrituri, cu o frumoasă statueta de bronz, lei 2.50 bucata.—Frumoase statuete de porțelan, artistic lucrate, lei 6 perechea.—Oglinzi pentru masă frumoase zugrăvite cu flori și cu pictoare de lemn (fantasie) lei 3.60 bucata.—O cutie de atlas conținând totul necesar pentru scris, lei 2 și 3 bucata.—Mare asortiment de obiecte de argint plaqué și metal nichelat: Serviciuri pentru liquor, o adevărată noutate de argint plaqué și sticla de fantasie, lei 28.50 bucata.—Serviciuri pentru sare, piper, unt-de-lemn, etc., lei 6.50, 8.50 și 19 bucata.—Coșulețe pentru fructe, lei 9.50 și 10 bucata.—Zaharnițe, lei 9.50 bucata.—Elegante pahare de ceai, lei 3.15 bucata.—Sfeșnice, lei 13 și lei 25 perechea.—Etagere de metal cu sticlă fantazie, lei 8.50, 13, 14, 15, 40 și 55 bucata.—Mare asortiment de parfumuri ale renumitei fabrici Giraud fiu din Grasse, lângă Nizza (țara florilor) de la 2.90 la 6 lei sticla.—Renumita apă de Genova, lei 1.60 sticla.—Premiata pomadă italiană pentru creșterea părului și bărbel, lei 4.50 flaconul.—Săpunuri, pudre, cosmetice, oțeturi de toaletă, glicerina parfumată, alb pentru obraz, din fabrice franceze, italiene, engleze, italiene, etc.—Tincturi pentru vopsirea părului, lei 6 cutia.—Mare asortiment de mănuși glacie: Mănuși pentru dame cu 12 nasturi, lei 7.50 perechea, cu 6 nasturi lei 4.25, cu 5 nasturi lei 3.75, cu 4 nasturi lei 3.20 perechea; mănuși cu 2 nasturi pentru bărbați, lei 2.95 perechea.—Pălării de pălă pentru dame, lei 4.90 bucata.—Pălării de pălă pentru copii și bărbați de la lei 1.90 la lei 7.90 bucata.—Căciuli de blană fină lei 5.50 bucata. Apă de Colonia renumita apă Felsina premiata cu 30 medalii, lei 1.90 sticla.

Pe lângă administrația ziarului UNIVERSUL Strada Brezoianu No. 11, București, s'a deschis
O Agenție GENERALĂ
 Sub direcțiunea unei persoane speciale adusă într'adins din străinătate
 Pentru cumpărări, vânzări și arendări de moșii, păduri, case, locuri virane și ori-ce fel de proprietăți.
 Pentru închirieri de case, de camere mobilate, prăvălii, birouri, magazii de mărfuri, locuri virane, etc.
 Pentru împrumuturi de bani cu ipotecă.
 Pentru a procura profesori și profesoare, institutori și institutoare, guvernante, bone de copii, etc.
 Pentru a da ori-ce informațiune asupra industriei și comerțului din țară și străinătate, precum asupra lucrărilor publice și a ori-ce licitații pentru construcții și aprovizionări din România.
 Pentru facerea de planuri și a redacta acte publice de către un personal competent într'adins angajat și traducerii din ori-ce limbă.
 Pentru publicitatea în toate ziarele din țară și străinătate.
 Ori-ce persoană din provincie care va cere vr'o informație, va trimite și o marcă de 15 bani pentru răspunsul.

Conserve Franceze
 Mazăre fină lei 1, cutia.—Ciuperci albe lei 1.50 cutia.—Fasole fină lei 1.50.
 De vânzare la Administrația ziarului UNIVERSUL, strada Brezoianu, No. 11 București.

Apa de Genova
 O nouă descoperire deja premiată cu 23 medalii la expozițiile naționale și internaționale.
 Putem asigura că nici o apă cunoscută până acum nu are calitățile acesteia.
 Două sau trei picături turnate pe o batistă dă un miros foarte plăcut și foarte suav. Cu opt sau zece picături într-o jumătate pahar de apă, spălându-se gura, risipește mirosul urit, curăță dinții și întărește gingiile. Cu două lingurițe, în două pahare de apă, spălându-se cine-va de două ori pe zi, întărește vederea, conservă, în tărește și reînfoște esențială cărnurile și curăță pielea, face să dispară bucele accidentale și ori-ce pete, precum și încrețiturile feței. Pentru băi, o sticlă din această apă întărește corpul, face să dispară ardoarea și ariditatea pielii, mâncărimea, distruge ori-ce miros urât al nădușelei și procură o stare de bine neexplicabilă. Câteva picături turnate pe un fer roșu, răspândește un miros din cele mai plăcute curățind aerul stricat al odăilor. O linguriță ordinară într'un pahar cu apă depărtează de ordinăr mâncărimea și durerea când cine-va și rade barba. Mirosind'o des depărtează frigidul intermitente așa de dese prin locurile băltoase sau nesănătoase și este un preservativ excelent contra boalelor molipsitoare și epidemice.
 Flaconul mic, lei 1.60,—flaconul mijlociu, lei 2.65,—flaconul mare, 5 lei.
 Se mai găsește și în următoarele orașe principale: In Galați: la corespondentul nostru, strada Domnească, sub hotel Concordia, vis-a-vis de noua cofetărie Centrală.—In Iași: la d. E. I. Brumer, depozit de ziare, str. Golia No. 46, foste dughenele băncii.—In Brăila: la d. Constantin Popescu, librar, calea Regală No. 31.—In Craiova: la d. I. G. Coșoveanu, librar și depozit de ziare, strada Unirei.—In Roman: la librăria K. Rottemberg, strada Ștefan-cel-Mare și strada Primăriei.—In T. Ocna (jud. Bacău): la d. I. Apostol.

Căciuli, Căciuli!
 Formă românească, Fabricațiune italiană, Blană foarte fină
5 Lei și 50 Bani Bucata
 De vânzare la administrația ziarului «Universul», Strada Brezoianu No. 11, București.
 Nici cu 15 Lei nu se găsească asemenea căciuli în București.
4 Lei și 90 Bani
 O FRUMOASĂ PĂLĂRIE
 pentru Doamne și Domnișoare
 La administrația ziarului «Universul», Str. Brezoianu No. 11 s'a sosit frumoase pălării de iarnă pentru doamne și domnișoare și se vënd numai cu lei 4.90 bucata.

CASA DE SCHIMB
„MERCURUL ROMÂN“
MICHAEL EL. NACHMIAS
 București, Str. Smârdan No. 15.
 Cumpără și vinde tot felul de efecte publice, bonuri, acțiuni, losuri permise Române și străine, scotează cupoane și face ori-ce schimb de monezi.
 Împrumuturi de bani pe deposite de efecte și losuri
 Gratis și franco.—Ori-cine poate cere un număr de probă din buletinul nostru financiar, care conține Cursul și listele de trageri la sorți ale tuturor Bonurilor și losurilor Române și străine și imediat se va trimite gratis și franco în toată țara. A se adresa la casa de schimb Mercurul Român, București Strada Smârdan No. 15.

POMADA ITALIANĂ
 Contra cheliei găsim în fie-care zi în ziare, proclamate ca remedii sigure, niște specialități neeficace și chiar periculoase. Pomada pe care noi o prezentăm publicului nu trebuie de sigur pusă în rândul acestor false remedii și mi de vindecări obținute atestă eficacitatea și infaibilitatea ei.
 Pomada Italiană e un produs serios studiat, stimulant și nutritor, un regenerador foarte puternic al părului și infaibil, ale căreia proprietăți balsamice, introducându-se prin porii pielii, întăresc rădăcina părului, împiedică atrofierea bulbilor și face să crească în câte-va săptămâni părul și barba, dacă vitalitatea tubului capilar nu e de tot stinsă.
 Pomada Italiană, afară de aceea că oprește căderea părului și curăță părul de toate murdăriile ca: mătreața și altele, ținându-l tot-d'una sănătos, moale și lucios, mai are și incontestabila proprietate de a preveni albirea părului.
 Pomada Italiană redă părului lucirea sa și e foarte folositoare pentru copii mici, de oare-ce, pe lângă că ea curăță perfect părul, îl face să devie des și creț.
 Recomandăm această pomadă, care posedă cel mai plăcut miros, pentru întrebunțarea zilnică ca să evite cosmeticurile vătătoare pentru fixarea părului, cari sunt cauza principală pentru care se strică țesătura capilară.—Flaconul lei 4.50.
 N.B.—Am constatat că niște speculanți au falsificat această pomadă imitând eticheta și altele. Pentru ca publicul să nu fie înșelat, înștiințăm că adevărata pomadă italiană se vinde în București numai la administrația ziarului «Universul», strada Brezoianu No. 11, și la Biuroul calculator Calea Victoriei No. 150.
 Se mai găsește și în următoarele orașe principale: In Galați: la corespondentul nostru, strada Domnească, sub hotel Concordia, vis-a-vis de noua cofetărie Centrală.—In Iași: la d. E. I. Brumer, depozit de ziare, str. Golia No. 46, foste dughenele băncii.—In Brăila: la d. Constantin Popescu, librar, calea Regală No. 31.—In Craiova: la d. I. G. Coșoveanu, librar și depozit de ziare, strada Unirei.—In Roman: la librăria K. Rottemberg, strada Ștefan-cel-Mare și strada Primăriei.—In T. Ocna (jud. Bacău): la d. I. Apostol.

Amar Indian
 al doctorului W. SIMON
 Aprobata de consiliul superior sanitar din România
 Afară că vindecă galbinarea, atacurile de venin, colica epatică, tumorile la ficat, inflamațiunea splinei, incuiarea de tranji, disenterie, gastrite catarale, indigestiunile și ne-pofta de mâncare, durerile de stomac, durerile de cap, boalele uterine, încetarea periodului, period puțin și întârziat, periodul cu durere, panglică, slăbirea vederii, provenind din alterația sângelui și ficatului, nevrosele, palpitație de inimă și idropisia, Amarul indian este și cel mai bun curățător al sângelui stricat, în urma boalelor ficatului sau ale efectelor de microbi și miasme palustre (băltoase).
FLACONUL LEI 3
 Sute de certificate de persoane vindecate în România sunt la dispoziția publicului.
 Adevăratul Amar indian se află de vânzare la Drogheria «Centrală» Mihail Stoescu, farmacist, str. Academiei No. 2, București, care îl trimite și în ori-ce parte din țară.—Adevăratul Amar indian va avea instrucțiune în limba română și va purta ștampila administrației ziarului «Universul».
 Acest medicament dacă nu va avea instrucțiunea cu ștampila ziarului «Universul» se va considera ca falsificat, prin urmare nu se garantează efectul lui.

ORI-CE BĂTĂTURĂ DISPARE
 în câte-va zile, întrebunțând
Premiatul „CALIFUG LASZ“
 Efect sigur garantat
 Un flacon lei 1.60. Se află de vânzare la administrația ziarului UNIVERSUL și la depozitele de izare din Craiova, Galați, Brăila și Iași.
 unica în țară Girant: G. Minulescu.